

ZPRAVODAJ ŠRÁMKOVY SOBOTKY

5

ZÁŘÍ / ŘÍJEN 2018
55. ROČNÍK
15 Kč

Z OSLAV 520. VÝROČÍ POVÝŠENÍ SOBOTKY NA MĚSTO

foto: Martin Paldus a Jiří Němeček

OBSAH

RADNICE INFORMUJE 3 – 4

Ohlédnutí za oslavami města	4 – 5
Hledá se fotografie	5
Milá návštěva...	6
Charlotta Garrigue Masaryková...	6 – 7
ROK 1968	7 – 8
Hvězdy, které září hlavně v září	8 – 9
Splněný dětský sen	10

ŠKOLNÍ STŘÍPKY

Sobotka v Sobótce	10 – 11
Co pro mě znamenalo a co pro mě znamená slovo svoboda?	12

ZPRÁVIČKY ZE ŠKOLIČKY

Návštěva zámku	12
Knihovna nejen plná knih, ale i dětí	12

KNIHOVNA

Za kapličkami Mariánské zahrady	13
Týden knihoven je již za námi	13 – 14
Kníží novinky	13

SPORTOVNÍ RUBRIKA 14

Myslivecký spolek – III. část	15 – 17
Hluboce zašum, stromová harfo...	18

SPOLEČENSKÁ OZNÁMENÍ

Učitel, hudebník a malíř Josef Fejfar	19 – 20
Kulturní kalendář	21
Jubilea	21
Opustili nás navždy	21
Loučíme se	22
Odešel MgA. Míla Kučera	22
Vzpomínka – Marie Keblová	22

Oblastní charita Sobotka – Hvězdy, které září hlavně v září – foto: Z. K. Marek

Výlet za kapličkami Mariánské zahrady – foto: František Najman

Tetičky Obce baráčníků připravené na slavnostní mši u příležitosti 520. výročí povýšení Sobotky na město.

RADNICE INFORMUJE

STAVEBNÍ ÚPRAVY DOMU ČP. 5 NA NÁMĚSTÍ MÍRU – STARÁ RADNICE

V současnosti probíhají stavební úpravy přízemí, kde vzniká nová provozovna (vinárna).

Celkově stavba nabírá velké zdržení, a to především kvůli faktu, že téměř polovina stropních trámů je kompletně zničena dřevokaznými houbami a je nutná výměna. Bohužel vzhledem k časové zaneprázdněnosti tesařských firem, které jsou schopné vyměnit dřevěné konstrukce v historickém památkovém objektu dle požadavku památkářů, dojde k výměně trámů teprve na podzim. Poté, v průběhu zimy, můžou pokračovat interiérové práce na vnitřních omítkách, rozvodech vody, elektřiny a topení. Z tohoto důvodu byl s realizační firmou prodloužen termín dokončení oprav na 31. 5. 2019.

POD ULÍČKOU

Během letních měsíců byla opravena lokalita Pod Uličkou, která se nachází v městské památkové zóně a je spojnici Malého náměstí, Šafranice a Zahradní ulice. Povrch tvoří žulová kostka, která

navazuje na Malé náměstí a Bašteckou ulici, které byly opravené v uplynulých letech. V rámci oprav bylo vyměněno i veřejné osvětlení. Celkové náklady akce činí necelých 900 tisíc Kč.

SPORTOVNÍ AREÁL

Na začátku září začala rekonstrukce tenisových kurtů, jejíž první část realizuje Technické středisko města. V letošním roce je cílem vybudovat nové podloží s drenážemi, novou opěrnou zeď, oplocení, opravit cvičnou zeď. Na jaře příštího roku by byl položen nový antukový povrch a dokončeny ostatní úpravy okolí.

PODLAHA TĚLOCVIČNY ZŠ

Dlouhodobě zdeformovaný povrch podlahové krytiny ve školní tělocvičně byl po dvaceti letech vyměněn. V průběhu srpna a září byly odstraněny staré vrstvy a nanesen nový litý polyuretanový bezešvý povrch o tloušťce 17 mm s certifikací pro sportovní povrchy. Zároveň došlo i k výměně povrchů stěn kolem hřiště a olištování. Celkové náklady dosahují bezmála 900 tisíc Kč.

OPRAVA FASÁDY DOMU ČP. 6 V BOLESLAVSKÉ UL.

Dům čp. 6 stojí na jihozápadním rohu náměstí a jeho jižní trakt tvoří výraznou dominantu části Boleslavské ulice. Od června letošního roku pracuje na obnově jeho jedinečné fasády firma Jaroslava Hlavy z Bozkova. Práce za celkových 2,3 milionu Kč budou hotovy do konce listopadu.

Dům čp. 6 pod lešením – foto: E. Klementová

OPRAVA STŘECHY BUDOVY ČP. 532 – ZÁZEMÍ SPORTOVNÍHO AREÁLU

Jako první etapa postupné rekonstrukce budovy zázemí SK Sobotka byla dokončena kompletní oprava střechy i se zateplením. Použitý materiál mechanicky kotvená měkčená PVC folie je větší zárukou trvanlivosti než používané lepenkové asfaltové pásy. Celková cena opravy činí 730 tisíc Kč.

VÝMĚNA PLYNOVÝCH KOTLŮ V DPS

V domě s pečovatelskou službou byly v průběhu léta postupně vyměněny dožilé plynové kotle, které nejen vyhřívaly objekty, ale ohřívaly i teplou užitkovou vodu. Celkové náklady se vyšplhaly na 1 milion Kč.

OPRAVA MÍSTNÍCH KOMUNIKACÍ

V průběhu léta byly opraveny nejhorší výtluky v ulicích J. Glazarové, Tyršova, Spyšovská, Předměstská a Za Školou. Plošnější opravy stříkanou asfaltovou směsí proběhly v ulicích Raisova a Fügne-

Rekonstrukce tenisových kurtů – foto: P. Havlová

rova a na návsi ve Spyšové. Celková cena oprav dosáhla výše téměř 1,4 milionu Kč. Samostatnou kapitolou je oprava místní komunikace v Čálovicích, kde bylo položeno cca 250m nové dešťové kanalizace, byly opraveny vpusti, byl zpevněn podklad a na opravu povrchu byla použita stříkaná asfaltová směs. Zde se celkové náklady vyšplhaly na 880 tisíc Kč.

STŘECHA MYSLIVNY POD HUMPRECHTEM

V průběhu léta se pokračovalo s opravou střechy myslivny pod Humprechtem. Tato kulturní památka je dlouhá léta ve špatném technickém stavu a po loňském statickém zajištění celé budovy a opravě prasklých kleneb přišla letos na řadu střecha s krytinou z břidlice. Termín dokončení je 31. 10. 2018.

OPRAVA HŘBITOVNÍ ZDI A POMNÍKU PADLÝCH VOJÁKŮ A LEGIONÁŘŮ

Od června do září letošního roku probíhala oprava hřbitovní zdi mezi oběma vstupy, rovnání a očištění vstupních pilířů a kovových bran. Celkové výdaje

na kamenické a zámečnické práce činily 780 tisíc Kč. Mimo to se ke 100. výročí založení Československa nově pracoval pomník soboteckým vojákům padlých v I. světové válce a byl doplněn o pamětní desku padlým legionářům ze Sobotecka. Zároveň se upravuje okolí pomníku včetně plotu, aby bylo vše v důstojné formě připraveno na oslavy, které se uskuteční na konci října.

KOUPĚ DOMU ČP. 267 NA BENEŠOVĚ

Zastupitelstvo města na svém posledním zasedání před volbami schválilo záměr koupě nemovitosti čp. 267 Na Benešově (opuštěný rohový bytový dům nad školou). Město se s majitelem dohodlo na kupní ceně 3,2 milionu Kč a vyčlenilo potřebnou částku ve svém rozpočtu. Hlavní motivací koupě je zabránit nákupu této nemovitosti možnému spekulantovi, který by zde zřídil např. ubytovnu nebo by dům nechal dále chátrat. Město z domu udělá buď slušný bytový dům, nebo by případně (vzhledem k lokalitě) mohl do budoucna sloužit pro potřeby mateřské či základní školy.

POZVÁNKA NA OSLAVY 100. VÝROČÍ ZALOŽENÍ ČESKOSLOVENSKA

Město ve spolupráci s MKS Sobotka, ZŠ Sobotka a T. J. Sokol Sobotka připravuje program ke 100. výročí založení Československa.

Podrobný plakát s rozpisem jednotlivých akcí najdete na jiném místě tohoto zpravodaje a zde bychom chtěli upozornit zejména na Společenský večer ve stylu I. republiky v Sokolovně, na kterém zahraje Orchester Jindřicha Bady, dále na akci základní školy, která představí novou naučnou stezku ve městě, zakončenou zasazením Lípy republiky v parku, a zejména na zmíněné slavnostní odhalení pomníku vojákům padlých v I. světové válce.

Protože se blíží komunální volby, chtěli bychom poděkovat všem zastupitelům za dobrou spolupráci a za vstřícnost a racionalitu při řešení všech témat, kterým jsme se v průběhu uplynulých let věnovali.

*Ing. Lubor Jenček, starosta
Bc. Jan Janatka, místostarosta*

OHLÉDNUTÍ ZA OSLAVAMI 520. VÝROČÍ POVÝŠENÍ SOBOTKY NA MĚSTO

Oslavy významného soboteckého jubilea začaly v pátek 24. 8. 2018 večer slavnostním zasedáním zastupitelstva města. Starosta v úvodu přivítal hosty, ať už zahraniční delegaci z německého partnerského města Wadern, nebo domáčí, jako senátora Ing. Tomáše Czernina či radního Královéhradeckého kraje JUDr. Rudolfa Cogana. Po úvodních projevech přednesl režisér Josef Kettner text privilegia, kterým král Vladislav Jagellonský dne 24. srpna 1498 povýšil Sobotku na město. Poté začal hlavní bod slavnostního večera, tedy udílení čestného občanství a cen města. Čestné občanství in memoriam bylo uděleno historiku **prof. Josefu Pekařovi** a převzal ho jeho synovec Ing. Josef Pekař. Ceny města Sobotky byly uděleny následovně:

- **Lenka Dědečková** – Cena města Sobotky za zásluhy o rozvoj Knihovny Fráni Šrámka a za podíl na vzniku a činnosti Nadace rodného domu Fráni Šrámka.
- **PhDr. Dagmar Faměrová** – Cena města Sobotky za zásluhy o rozvoj zámku Humprecht a za trvalou péči o sochy v okolí Sobotky.
- **Jasna a Václav Fiedlerovi** – Cena města Sobotky in memoriam za dlouholetý přínos sobotecké kultuře a za práci pro Tělovýchovnou jednotu Sokol Sobotka.
- **Ing. Josef Jindra** – Cena města Sobotky za přínos sobotecké kultuře a dlouholetou žurnalistickou a literární činnost.
- **Josef Kettner** – Cena města Sobotky za trvalý přínos Sobotce v nejrůznějších oblastech kultury.
- **Hana Kofránková** – Cena města Sobotky za dlouholetou úspěšnou práci pro festival Šrámkova Sobotka.
- **MVDr. Ladislav Košelka a MVDr. Marie Košelková** – Cena města Sobotky za obětavou a nezištnou práci pro město a školní mládež.
- **MUDr. Jindřich Macoun** – Cena města Sobotky za dlouholetý přínos v oblasti rozvoje zdravotní péče na Sobotecku.
- **Lubomír Martínek** – Cena města Sobotky za dlouhodobé úspěšné vedení mladých šachistů.

- **P. Petr Němec** – Cena města Sobotky za zahájení generální opravy kostela sv. Máří Magdaleny a za jeho aktivní působení v sobotecké farnosti.
- **Petr Pfeifer** – Cena města Sobotky in memoriam za přínos sobotecké kultury, za činnost v Obci baráčníků a v Klubu přátel města Sobotky.
- **Alena Pospíšilová** – Cena města Sobotky za zásluhy o rozvoj Knihovny Fráni Šrámka a za podíl na vzniku a činnosti Nadace rodného domu Fráni Šrámka.
- **RNDr. Jan Samšiňák** – Cena města Sobotky za vzornou rekonstrukci Šolcova statku a za přínos sobotecké kultury.

Na závěr slavnostního zasedání byl pokřtěn sborník *Modrá krev Sobotecka*, který vychází z veleúspěšného

stejnomeného cyklu přednášek, které od září 2017 do května 2018 pořádal Karol Bílek a knihovnice Magda Šrůtová pod hlavičkou MKS Sobotka. Sborník věnovaný všem významným šlechtickým rodům Sobotecka pokřtili historik Karol Bílek, starosta Lubor Jenček, předseda Pekařovy společnosti Českého ráje Pavel Jakubec a senátor Tomáš Czernin, který byl i patronem cyklu *Modrá krev Sobotecka*.

V sobotu 25. 8. oslava výročí pokračovala v přízemí budovy MěÚ celodenní výstavou tří historických památek – Sobotecké monstrance z přelomu 16. a 17. století, Soboteckého graduálu z 16. století a Privilegia krále Vladislava z r. 1498. V 10:00 byla v sále zdravotního střediska zahájena výstava obrazů soboteckého učitele Josefa Fejara a v 16:30 na náměstí při-

jela historická jízdní družina krále Vladislava Jagellonského. Nedělní program byl v 8:30 zahájen mší svatou v kostele sv. Máří Magdaleny a na stejném místě pak ve 14:00 začal koncert, na kterém zahrál první trumpetista České filharmonie Miroslav Kejmar a varhaník Aleš Bárta.

Kulaté výročí ale nemělo jen samotné město. Tradiční posvícenský Sobotecký jarmark a festival řemesel se letos konal již po třicáté a s oslavami města se nutně prolínal až už pátečním slavnostním ohňostrojem, nebo již zmíněným příjezdem královské družiny a jejím vystoupením na podiu. Tradici soboteckých jarmarků v roce 1988 obnovil MUDr. Ivan Kafka s Klubem přátel města Sobotky, za což mu patří velký dík.

Jan Janatka, místostarosta

HLEDÁ SE FOTOGRAFIE...

Letošní rok v České republice je ve znamení našich „osudových osmiček“. Dvě pro nás tragická výročí máme za sebou a před námi je oslava sta let vzniku státnosti a samostatnosti České a Slovenské republiky, před sto lety Československa. A protože i MKS Sobotka chtělo pro své zákazníky, občany Sobotky a turisty, připravit k tomuto výročí dárek, rozhodli jsme se pro vydání výroční turistické známky. Téma bylo jasné – 100 let samostatnosti, ale jak ho uchopit? Myšlenka spojit tuto oslavu s osobou našeho prvního prezidenta, nazývaného též prezident osvoboditel, Tomáše Garrigua Masaryka, a naším městem se tedy nabízel sama. Z pramenů vyplývá, že město Sobotka, respektive jeho městští zastupitelé, již 29. října 1918 jmenovali T. G. Masaryka čestným občanem Sobotky. A pro Sobotku další památné datum spojené s osobou TGM je 22. říjen roku 1921. Tento den se TGM při cestě do Jičína zastavil v našem městě. Již na hranicích soboteckého okresu byl přivítán okresním starostou Františkem Havlíkem z Vesce. Na soboteckém náměstí pak Masaryka vítaly zástupy lidí a pana prezidenta oslo-

vil předseda obecní správní komise pan Gustav Maštálka. Pan prezident byl uvítán i soboteckými děvčaty a obdarován kyticemi. A tak jsme také chtěli motiv na turistické známce uchopit. A nastalo hledání vhodné fotografie jako podkladový vzor. A světe div se, žádné fotografie k dané, pro Sobotku tak zajímavé a vítané události, se nenašly! Proto MKS přistoupilo k náhradnímu řešení, viz foto, turistické známky jsou jistě krásné a důstojné. Ale přesto se ptám ještě touto cestou: „Nenašly by se u Vás doma pa-

mátné fotografie, které by se k návštěvě pana prezidenta v Sobotce vztahovaly?“ Pokud ano, tak bychom mohly panu doktoru Samšiňákovi tam nahoru vzkázat, že občané Sobotky na pana prezidenta nezapomněli a že myšlenky pana doktora v článku z roku 2000, který byl uveřejněn v OJKT 7/23, s. 96-97, se nenaplnily. Pokud by se MKS Sobotka podařilo sehnat více vzpomínkových fotografií, byla by uspořádána výstava těchto fotografií, jako pocta prezidentu Tomáši Garrigui Masarykovi a pocta 100 letům samostatnosti naší republiky.

Radka Vokounová

MILÁ NÁVŠTĚVA TŘÍ AMERICKÝCH KYZIVÁTOVÝCH V SOBOTCE

Ve dnech 18. – 20. září 2018 zavítala do Sobotky, do rodného města svých předků, rodina Kyzivátových z Kalifornie. Na hřbitově se poklonili jejich památce, prohlédli si jejich rodný dům.

Na zámku Humprecht je přivítala kastelánka PhDr. Dagmar Faměrová, ale především příbuzní, bratři Vladimír a Jaroslav Kyzivátovi, prostřednictvím tlumočnice Lenky Jenčkové. Vyprávělo se, vzpomínalo, četly se dopisy předků.

Druhý den je pozvala na besedu se školními dětmi učitelka anglického jazyka Adéla Tomsová. Odpoledne je s krásami Českého ráje seznámil její manžel Ing. Jan Tomsa, který také zajistil jejich dopravu z letiště do Sobotky.

Třetí den se procházeli po náměstí, navštívili krámek paní Evy Kuželové, ve kterém měl jejich předek Alois před

odchodem do Ameriky pekárnu a cukrárnu. Tady se jich ujaly učitelky Marie Sekerová a Olga Bičíšťová. S tou si pak ještě prošli Sobotku, obdivovali skulpturu v městském parku a znovu zamířili na Humprecht, tentokrát na jeho prohlídku. Navečer odjížděli autobusem

do Prahy. Obětává Adélka Šimůnková je doprovodila až na Smíchov, kde byli ubytováni. Škoda, že jim v Praze nevyšlo setkání s historikem Karolem Bílkem, jehož matka, Drahomíra Bílková, pocházela též z rodu Kyzivátových.

Další dny strávili v Polsku, kde hledala své kořeny zase manželka Johna Kyzivata Sandra.

Dnes již jsou opět v Americe a na svůj výlet do Evropy rádi vzpomínají. V Sobotce se jim prý líbilo nejvíce. Děkuji všem, kteří se jich ujali a doprovázeli je. Byli moc spokojeni s ubytováním ve vile „Evička“ a velmi jim chutnalo české jídlo na Poště.

My se budeme těšit, že nám pošlou vyprávění o svém životě včetně vzpomínek na své rodiče a prarodiče.

Olga Bičíšťová

CHARLOTTA GARRIGUE MASARYKOVÁ, AMERIČANKA, KTERÁ SE STALA ČEŠKOU.

Vážení čtenáři,

léto skončilo a nám nezbyvá než vzpomenout na všechny koncerty, besedy a vystoupení, která jsme měli možnost navštívit. Letošní krásné a horké počasí přálo pořadům venku. Vydánilo se promítání filmů v zahradě Šrámkova domu, setkávání v Šolcově statku a rádi jsme se „schovali“ před palčivými paprsky slunce na záměčku Humprecht, kde byla celá řada velmi zdařilých akcí. O to víc mě mrzí, že mnohým unikl komponovaný večer s průvodním textem, čtením dopisů a vzpomínek, s hudebním doprovodem a lidovými českými, moravskými a slovenskými písněmi. Konal se 7. září v Sále spořitelny a byl věnován Charlottě Garrigue Masarykové, manželce prvního československého prezidenta. Velice emotivní vystoupení všech účinkujících nám přiblížilo příběh ženy, která, ač pocházela z Ameriky a velkou část života prožila ve Vídni, za-

milovala si Čechy, Moravu i Slovensko. Naučila se česky a milovala českou hudbu. Byla to ona, která přemlouvala Masaryka k návratu z Vídně do Prahy, když mu nabídli místo profesora na pražské univerzitě. V Praze zažila i nejtěžší chvíle života, kdy po vypuknutí I. světové

války odešel Masaryk s dcerou Olgou do exilu, syn Jan narukoval do armády, dcera Alice byla zatčena a vězněna ve Vídni. Syn Herbert zemřel v r. 1915 na skvrnitý tyfus. To vše musela snášet sama a podepsalo se to na jejím zdraví. O těžkých prožitcích vypovídají dopisy,

kteří posílala vězněné Alici do Vídně a dopisy dcery matce do Prahy. Kolik je v nich lásky, starostlivosti a vzájemné důvěrné laskavosti.

Děkuji všem účinkujícím za hluboký zážitek. Opět jsme měli možnost slyšet krásnou češtinu, brilantní přednes

a společně si zazpívat naše lidové písně. Opravdu mě mrzí, že do sálu nenašlo cestu víc lidí, přišli o mnoho. Děkuji pořadatelům. Uskutečnit takový pořad, zajistit účinkující a vše ostatní pro hladký průběh večera není jednoduché. Dělalí to s láskou a snahou přinést něco

nového. Jejich odměnou je naše návštěva. V tomto případě jsme zůstali velkými dlužníky. Zkusme to příště napravit.

*Zapsala: Marie Šimůnková
kronikářka z Vesce*

ROK 1968

Rok 1968 byl neobyčejně bohatý na významné politické události. Začaly již v lednu, kdy na plenárním zasedání ÚV KSČ byla rozdělena funkce prvního tajemníka ÚV KSČ a prezidenta republiky. To byl počátek konce režimu osobní moci Antonína Novotného. Prvním tajemníkem ÚV KSČ se stal Alexandr Dubček. Zprvu jsme netušili, co se za touto změnou skrývá, ale brzy se ukázaly převratné změny. Byla uvolněna cenzura a tisk začal být zajímavý. Noviny a časopisy se hemžily různými zprávami, přestaly být všechny stejné. Bylo zde plno kritických článků o minulých deformacích, svědectví o procesech padesátých let, o smrti Jana Masaryka, propukla aféra uprchlého generála Šejny. Z funkcí odcházeli nebo byli odvoláni ti, kteří byli za minulou politiku odpovědní. Demisi podal i prezident republiky Antonín Novotný a na jeho místo byl zvolen armádní generál Ludvík Svoboda. Předsedou Národního shromáždění se stal Josef Smrkovský. Stoupala důvěra

ke KSČ, jejímuž novému vedení a Akčnímu programu věřil snad celý národ. Sítilo přátelství s Rumunskem a Jugoslávií, zvláště po návštěvách soudruhů Ceaușesca a Tita v Praze.

Tento polednový vývoj však vzbuzoval nedůvěru vedoucích státníků 5 zemí Varšavské smlouvy. Jejich tisk začal napadat naši vlast a některé její činitele, z čehož vznikaly polemiky a stoupající napětí, které vyvrcholilo po otištění manifestu 2000 slov. A pak přišel 21. srpen.

V Sobotce probíhal polednový vývoj celkem klidně. Noviny, časopisy, rozhlas a televize se daly stěžít všechny sledovat. Velmi pěkně se vydařila oslava 1. máje. Bez průvodu a nějaké organizované účasti se na náměstí shromáždilo několik set občanů, kteří vyslechli projev ministra kultury Miroslava Galušky. Jeho účast zajistil prof. Stanislav Balcar a soudruh Galuška dal Sobotce přednost před jinými většími městy. Dále byly i u nás konány přípravy na volby, k nimž národní výbor vypracoval svůj Akční program. Prováděl se výběr kandidátů, ale pak byly volby odloženy. Rovněž se konaly přípravy XIV. sjezdu KSČ.

Jeho delegátem byl zvolen ze Sobotky kapitán VB Gustav Vrkoč, dále z krajanů Ladislav Jirků z Oseka a ing. Josef Flodrmán z Rakova. 28. června zorganizovalo několik občanů na náměstí podpisovou kampaň na podporu politiky Alexandra Dubčeka, na podporu „socialismu s lidskou tváří“. Sobotka pokračovala v přípravách na IX. rodnický sjezd...

21. srpna se sobotečtí občané probouzeli a z rozhlasu se postupně dovídali o tom, že v noci překročila vojska 5 zemí Varšavské smlouvy bez vědomí prezidenta republiky, vlády a Národního shromáždění hranice naší vlasti a obsazují republiku. Byl to šok, na který nikdo z nás do smrti nezapomene. Lidé se shromažďovali na náměstí, pokud odjeli do práce, zase se brzy vraceli. Z tranzistorů i rozhlasu jsme naslouchali neuvěřitelným zprávám o střelbě v Praze i jinde, o mrtvých, o rozstříleném průčelí Národního muzea, o obsazení významných budov. Mnozí měli slzy v očích, z přijímačů se ozývala střelba, poslední hlášení pražského hlasatele, heslo pravda vítězí a československá státní hymna, když později v 8:22 vyslechli projev prezidenta Svobody, když se dozvěděli o odvezení soudruhů Dubčeka, Smrkovského, Černíka, Kriegla, Špačka a dalších. V 8:08 ráno začaly Sobotkou projíždět od Jičína sovětské a později i polské vojenské kolony s tanky, nejruznějšími automobily, vojáci na nich v příbách s kulomety a samopaly připravenými ke střelbě. V 11:00 vyzval v rozhlase předseda MNV ke klidu...

Národ se nepoddal osudu a pasivní resistenci. Statečnost projevovali zvláště pracovníci rozhlasu a televize, kteří vysílali z nejruznějších míst, informovali o událostech v republice a i o ohlasu ve světě. Tak jsme mohli slyšet moud-

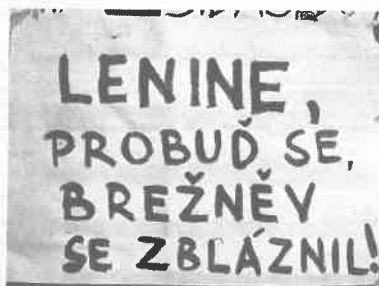
Historickou fotografii poskytl MUDr. Ivan Kafka.

rý hlas prezidentův a dovídali jsme se o jednání v OSN. Navečer se na náměstí konala podpisová akce proti okupaci, za tři hodiny se shromáždilo téměř tisíc podpisů.

V dalších dnech se napětí stupňovalo. Prezident Svoboda odjel s delegací do Moskvy, kde vedl složitá a stále odložená jednání. A národ stál za ním. Jak tyto dny prožívala Sobotka? Byla – tak jako ostatní místa – polepena plakáty s hesly odsuzujícími okupaci vyjadřujícími nedůvěru ústavním činitelům. Mnoho plakátů a hesel malovali sami místní občané. 23. srpna i zde proběhla hodinová generální stávka a sbíraly se podpisy pro vyhlášení neutrality. 26. srpna se v 9:00 rozezněly na čtvrt hodiny zvony a sirény. Každou noc malovala mládež hesla a nápisy na zdi a silnice a vylepovala plakáty. Např. na zdi u lékárny byl nápis – „Budme všichni jeden šik, Dubček je náš Jánošík“, na zdi u kanceláře JZD – „Za Dubčeka, za Svobodu, okupantům ani vodu!“, jinde – „Nechte si pšenici, nechte si zlato, dejte nám Dubčeka za to“. Mnoho nápisů bylo v ruštině a po obstarání slovníků se objevily i nápisy polské. Byly zamalovány orientační tabule a ukazatele směru, místo nich bylo možno číst cedule „Moskva 2000 km“ apod. Všude visely vlajky na půl žerdi a na Technolenu od 22. srpna i černá vlajka. Leckde ve výlohách a za okny byly fotografie soudruhů Dubček, Svobody, Císaře a jiných vedoucích činitelů, např. v knihovně. V Praze mezitím zasedal mimořádný XIV. sjezd KSČ, který tajně zasedal za účasti nakonec 1192 delegátů ve vysočanském závodě ČKD. Po návratu ze sjezdu uspořádali 24. srpna navečer soudruzi Vrkoč a Ladislav Jirků besedu

Heslo týdne

OD NEZNÁMÉHO AUTORA

psáno na tanku

Čerpáno – Mladý svět 1968
zvláštní vydání

Čerpáno – Květy 1968 – druhé zvláštní vydání. Dobové časopisy redakci ZŠS zapůjčila Hana Chlomková, děkujeme.

o sjezdu v sále spořitelny. Na závěr této besedy, kterou řídil ing. Václav Truhlář, přijali shromáždění občané resoluci na podporu usnesení XIV. sjezdu a jeho dubčekovského vedení.

Z akcí rodáckého sjezdu se konala pouze slavnostní mše v neděli 25. srpna s modlitbou za republiku.

Po návratu naší delegace z Moskvy nastalo pomalu uklidnění. Vojska se stáhla z měst, ale ještě 28. srpna páčila mládež před zraky polských regulovčků letáky, které na náměstí rozhazovalo polské vojenské auto. 30. srpna došel z ONV příkaz zamalovat hesla, neboť podle Poláků tím prý Sobotka brání normalizaci poměrů na okrese. 31. srpna odmítl předseda MNV nabízenou polskou pomoc při ochraně města. A týž den zastřelili ožralí Poláci v Jičíně dva naše lidi a další zranili.

Pak byly podepsány dohody o dočasném pobytu sovětských vojsk u nás.

Sobotecko obstálo v srpnových dnech se ctí. Od vedoucích činitelů MNV a MV KSČ až po malé kluky ze školy. Panika se projevila jen v prvních dnech (poplašné zprávy, fronty před obchody a na benzin). K přímým škodám v Sobotce nedošlo, nepočítáme-li poškození silnic, příkopů, telegrafních tyčí a chodníkových obrubníků. Někdo také poškodil elektrický transformátor na Vodňanech. Čerpáno ze St. okr. archivu Jičín, fond Městský národní výbor Sobotka, kniha č. 382.

Tak tedy asi vypadal polednový vývoj v Sobotce a srpen 1968, na který by se nemělo zapomenout!

Tento zápis je přepsán podle kroniky města Sobotky, kterou v roce 1968 psal Karol Bílek. Stal se jedním z důvodů, proč byl vyhozen z práce a hlídal v ČSAD. Podle zákona neměl být zápis v kronice zničen, ale na počátku normalizace bylo nařízeno doplnit ho vysvětlujícím dodatkem o „pomýlených názorech“. To Karol odmítl – a od roku 1974 už psal městskou kroniku jiný kronikář.

Pavlaína Havlová

HVĚZDY, KTERÉ ZÁŘÍ HLAVNĚ V ZÁŘÍ

...byl název veselé podívané, kterou pracovníci Oblastní charity Sobotka připravili pro uživatele Domova pokojného stáří v Libošovicích.....

Ať se podíváme na webové stránky Oblastní charity nebo do jejich písemných materiálů, všude čteme, že „posláním Domova je poskytování pobytových

služeb osobám, které mají sníženou soběstačnost, zejména z důvodu věku a jejichž situace vyžaduje pomoc jiné fyzické osoby“.

Průměrný věk uživatelů činí přibližně 85 let. Řekli bychom opravdu úctyhodný věk.

Cílovou skupinou Domova pokojného stáří jsou senioři ve věku nad 65

let, kteří jsou v nějaké tíživé sociální situaci – vysoký věk, ztráta soběstačnosti, nemoc, případně neschopnost zabezpečovat a uspokojovat si své životní potřeby sami.

V Domově jsou zajišťovány nepřetržitě kvalitní sociální služby, tamější zaměstnanci se snaží všem uživatelům

umožnit prožít plnohodnotný a klidný život. Každý z nás má právo, aby své stáří, svou poslední životní etapu, prožil důstojně a s přihlédnutím na svůj zdravotní stav i aktivně. Nemůžeme stanovit, od kolika let je člověk starý, neexistuje přesný okamžik nástupu stáří. Fyziologické změny, ke kterým v lidském organismu dochází, se zastaví nedají, stárnutí je pozvolný a velmi individuální proces. Hovoříme-li o stáří, většinou se každému z nás ihned vybaví slova babička, dědeček, prababička, pradědeček.

A určitě mi dáte za pravdu, že je daleko vroucnější hovořit o babičkách a dědečkách, kteří bydlí v Domově pokojného stáří, než o uživatelích Domova.

A tak u familiérnějšího oslovení ráději zůstanu.

V pátek 21. září 2018 Oblastní charita Sobotka uspořádala v libošovickém DPS Den otevřených dveří. V 11.00 hodin se v tamější kapli sv. Matky Terezy konala bohoslužba, kterou sloužili P. Bystrík Feranec, kaplan z Klatov, a P. Pavel Michalec, místní farář.

Odpoledne se pod velkými deštníky na zahradě Domova rozesadili dědečkové a babičky se svými blízkými, kteří je přišli navštívit. Přišla i řada jiných hostů, kteří si zábavné odpoledne nechtěli nechat ujít. Do Domova pokojného stáří totiž přijely hvězdy. Hvězdy ale neledajaké, byly to HVĚZDY, KTERÉ ZÁŘÍ HLAVNĚ V ZÁŘÍ. Zaměstnanci Domova pokojného stáří se velmi zručně převlékli a namaskovali za naše přední umělce a na playback zazpívali babičkám a dědečkům velmi známé písničkové hity. A věřte či nevěřte, každý si rád zazpíval Báječnou ženskou s Michalem Tučným či Slavíky z Madridu s Walde-

marem Matuškou. Nechyběli ani takové hvězdy jako Hana Zagorová a Petr Rezek, Eva Pilarová, mistr Karel Gott, Josef Zíma a Václav Neckář. Pomyslnou „třešničkou na dortu“ byla píseň My dva a čas v podání Yvety Simonové a Milana Chladila.

Roznášela se malinovka, kávička, buchty, linecké koláčky, sekaná s chlebem, bylo i pivečko. Byla dobrá nálada, úsměvy rozzářily všechny tváře, svítilo krásné sluníčko, bylo teplo, bylo teplo na duši i na srdíčku....

Čas ale velmi nemilosrdně pozvolna ukončoval krásné minuty prožité v zahradě Domova pokojného stáří v Libošovicích. Je krásné se takového veselí aktivně zúčastnit, je ještě krásnější si uvědomovat, jak si zaměstnanci OCH Sobotka spolu s babičkami a dědečkami žijícími v Domově pokojného stáří umějí krásně rozzářit den. Jeden takový nádherný den potěší všechny a dlouho se na něj vzpomíná.

Rozepsala jsem se o akci, které jsem se přímo aktivně zúčastnila. Domov pokojného stáří ale žije stále, babičky a dědečkové tvoří drobné výrobky (zlepšení jemné motoriky), poslouchají předčítání knížek, povídají si o různých tématech z přírody, společenského dění. Uži-

vatelé Domova stále žijí, žijí, tak říká-jíc „na plný plyn“, žijí tak, jak jim jejich zdravotní stav dovoluje. Užívají si života a štěstí, radost a smích vdechují plnými doušky.

.... o pár slov jsem požádala i P. Pavla Michalce...

„Dům pro seniory, který v Libošovicích provozuje Oblastní Charita, se příznačně jmenuje Domov pokojného stáří. Pokojné stáří ale v žádném případě neznamená pasivitu.

Mnoho lidí má ze stáří strach, děsí se ho a často i přes svůj pokročilý věk nechtějí ani pomyslet na to, že by měli patřit do skupiny seniorů, protože to považují za něco negativního. A pak najednou, ze dne na den, jsou zaskočeni sami sebou. Ano, stáří přináší nemoci, bolesti, omezení a mnohdy i samotu. Ale je na každém, jak se na své stáří připraví a jak ho – i přes nejruznější omezení – prožije.

Setkávám se s mnoha lidmi velmi vysokého věku, nejen v Domově pokojného stáří, a jsem rád, že drtivá většina z nich žije svůj život stále naplno, jak jen mohou a užívají každého dne. K tomu jim jsou k dispozici laskaví zaměstnanci pečovatelských domů, kteří pro ně připravují nejruznější zpestření a aktivity.

Je ale ještě jedna moc důležitá věc, na kterou právě babičky a dědové mají víc času než měli dřív, a tou je modlitba. Mnoho starších lidí tak dělá obrovskou službu svým rodinám a dětem, vnoučatům a pravnoučatům, když se za ně denně modlí nebo za ně obětují svá trápení a bolesti. Aniž by to jejich potomci věděli, stírájí jim tak obrovský poklad v nebi – dědictví, které nejde vyjádřit penězi, ale za které jim budou jednou velmi vděční. Modlitby našich babiček a dědečků mají nesmírnou cenu, na to by mladší generace nikdy neměly zapomínat. Až sami zestárnou, snad si vzpomenu, že nastala ta doba, kterou je potřeba nepromarnit a začít svými modlitbami za své děti stírádat poklad v nebi dalším generacím.”

... tolik slova P. Pavla Michalce, místního faráře.

Ilona Jalovecká

SPLNĚNÝ DĚTSKÝ SEN

„Dnes jedu do Bakova, nechcete něco koupit?“ Tuto otázku jsem pokládala rodičům, babičce a dědovi, ale i bratrovi Fandovi a jeho spolužačkám Jarmile Blažkové a Evě Tůmové, když se pro něho zastavily cestou do libošovic-ké školy. Já jsem školačka ještě nebyla, a tak jsem měla čas jezdit do Bakova. Srovnat kuchyňské židle jako sedadla ve vlaku a ujíždět. Snila jsem o povolání průvodčí. Nabízelo možnost cestovat, poznávat nové lidi, místa blízka i vzdálená.

Uplynulo víc než šedesát let a můj dětský sen se splnil. V novém jízdním řádu pro rok 2019 je přímé spojení z Malechovic do Bakova.

A nejen to. Víkendový Podtrosecký rychlík nabízí cestujícím přímé spojení o sobotách, nedělích a svátcích z Prahy do Jičína a zpět. Jezdil letos už od 2.

června - <http://kzc.cz/vlak/podtrosec-ky-rychlik>

Na ukončení sezóny v neděli 30. září se podařilo jízdu okrášlit živou trampskou muzikou. Ještě je nás dost, kteří pamatujeme parní mašinu, dřevěné vagóny s otevřenou plošinou a v sobotu, kdy se ještě chodilo do práce a do školy, odpolední vlaky plné trampů, kteří sobě i ostatním hráli a zpívali pro radost svoje písničky plné obdivu k přírodě, volnosti a ke svobodě.

Za zavedení turistického rychlíku vděčíme nápadu a nezlomnému nadšení ředitele Klubu železnicích cestovatelů Mgr. Bohumilu Augustovi a jeho spolupracovníkům. Vlaky Klubu železničních cestovatelů přinesly oživení provozu na železnici, připomínku minulosti a zajímavou nabídku k víkendovým zážitkům pro celou rodinu.

Díky finanční podpoře města Jičína a dalších subjektů mají jednotlivci, příznivci a přátelé vlakové dopravy, ale i různé spolky a zájmové skupiny dobrou příležitost vydat se na výlet tradičním dopravním prostředkem. Bylo by skvělé, kdyby posílení železniční dopravy přineslo do budoucna žádoucí omezení automobilové dopravy a pomohlo řešit např. problémy s parkováním.

Naše poděkování patří všem, kteří podle svých možností projekty nostalgických jízd podporují a pomáhají pracovitým nadšencům udržovat staré vlakové soupravy v provozu schopném stavu. Vždyť výlety po železnici mají svůj nesporný půvab. Přijďte to vyzkoušet. Další informace naleznete na <http://www.kzc.cz>

Alena Pospíšilová
předsedkyně

Občanského spolku Malechovice

ŠKOLNÍ STRÍPKY

SOBOTKA V SOBÓTCE

Hned zkraye nového školního roku jsme se vypravili ve dnech 6. – 9. září 2018 na čtyřdenní pobyt k našim přátelům do polské Sobótky. Ti si pro nás připravili opravdu pestrý program plný poznání, kultury a zábavy.

ČTVRTEK 6. září 2018

Do Sobótky jsme dorazili krátce před polednem. Pan řidič se na cestě chytře vyhnul uzavírkám silnic, a tak jsme přijeli dříve, než jsme plánovali. Po obědě jsme se šli ubytovat a poté se vydali na procházku městem. Na náměstí jsme si mohli prohlédnout na výstavních panelech dobové fotografie Sobótky mapující celé 20. století. Dozvěděli jsme se, že největší proměnu zaznamenala Sobótky po 2. světové válce, neboť během ní bylo zcela zničeno přes 50% budov. Po návratu do školy se naši žáci měli rozdělit do tří skupin

a absolvovat sportovní, hudební a výtvarnou dílnu. Do hudební dílny se však nikdo nepřihlásil, a tak jsme to vyřešili šalamounsky. Všichni ti, kteří se přihlásili na sportovní dílnu, si šli nejprve zazpívat a až teprve po chvíli se přesunuli do tělocvičny, kde mohli zhlédnout ukázkou karate v podání učitele Tomáze Ostrovského. Žáci si mohli určité tréninkové prvky i vyzkoušet a myslím si, že je tato činnost velmi bavila. Ve výtvarné dílně pak žáci vyráběli ozdoby na podzimní věneček, který si pak celkově i dotvořili. Večer byla na programu oblíbená diskotéka, a tak školou burácela taneční muzika, při které se všichni výborně bavili.

PÁTEK 7. září 2018

Páteční den byl ve znamení celodenního výletu do Zlatého Stoku, kde jsme nejprve navštívili bývalý důl zla-

ta. Ještě před začátkem prohlídky nás potěšila jedna věc – byla nám přidělena česká průvodkyně, a proto jsme výkladu velmi dobře rozuměli a ještě

jsme si užili spoustu legrace, neboť paní průvodkyně byla velmi vtipná. Začali jsme prohlídkou dolu Gertruda, který je pojmenován po ženě, která se vydala do labyrintu chodeb hledat svého zavaleného muže (horníka) a sama se již živá nikdy nevrátila. Během výkladu jsme se dozvěděli, že víc jak zlata se z dolu získávala jedovatá látka arsenik, které zde bylo vytěženo mnohonásobně více. Množství vytěženého zlata si můžete představit v podobě krychle o rozměrech 90x90x90cm. V dole Gertruda jsme si mohli prohlédnout mimo jiné chodbu smrti, trezor nebo místo s vystavenou kolekcí vtipných cedulí bezpečnosti práce. Někteří odvážlivci pak mohli využít v útrobách dolu i osmimetrovou skluzavku. Poté jsme se přesunuli do horní Černé štolky. Čekal nás sestup po schodišti dolů až k místu, kde se nachází jediný podzemní vodopád v Polsku. Kvůli suchu tu sice nepadala voda proudem, ale i tak to byl příjemný zážitek. Nakonec nás z podzemí vyvezl na povrch zemský vláček a prohlídka byla zakončena ukázkou ražby mince, kterou si všichni mohli na památku i zakoupit. Poté jsme se přemístili o kus dál, kde si děti mohly vyzkoušet rýžování zlata. Poslední částí exkurze v dolech zlata byla prohlídka středověkého technického parku (hornické osady). Zde bylo k vidění mnoho tech-

nických vymožeností, které v té době lidem značně ulehčovaly velmi těžkou práci (kladky, páky, velká dřevěná kola apod.). Následoval oběd a po něm jsme se již vrátili zpět do Sobótky a navštívili zde rukodělnou dílnu, kde žáci sobótecké školy tvoří i několik měsíců nádherné tkané obrazy. Tato činnost má ve zdejší škole velkou tradici a umějí to opravdu moc dobře. Večer se šla menší skupina v doprovodu učitelů projít, větší skupina si pak šla se mnou zahrát fotbálek a basketbal na venkovní hřiště za školou.

SOBOTA 8. září 2018

Sobotní den jsme strávili ve čtvrtém nejlidnatějším městě Polska – Vratislavi. Zde jsme nejprve navštívili místní aqua park, na což se děti moc těšily. Využít zde mohly hned čtyři tobogány, zátoku s imitací mořských vln, množství bazénů, z nichž jeden venkovní byl termální a dokonce se slanou vodou. Strávili jsme zde zhruba dvě hodiny a všichni jsme si je naplno užili. Poté jsme se přesunuli do centra města, kde jsme měli zajištěný oběd. Po něm jsme si prohlédli místo, které dříve sloužilo jako jatka, ale dnes je místem obchůdků s výtvarnými potřebami a dekorativními výrobky. Na závěr návštěvy Vratislavi jsme si prohlédli historické náměstí tohoto hlavního města Dol-

noslezského vojvodství. Po návratu do Sobótky jsme navštívili vedlejší budovu školy, kde mají své třídy a zázemí nižší ročníky školy a obdivovali jsme vystavené výtvarné práce dětí, které nejsou namalovány, jak byste si možná mysleli. Vystavené obrazy jsou totiž vytkány a při pohledu na cedulku s věkem jejich autorů jen nevěřicně žasnete. Pro zbytek večera jsme měli k dispozici tělocvičnu, kterou jsme si rozdělili na dvě sportoviště. Na jednom hrála většina sálovou kopanou, na druhém zase basketbal.

NEDĚLE 9. září 2018

V neděli dopoledne jsme se vypravili do místa, kde jsme během čtrnáctileté spolupráce dosud nebyli. Tím místem bylo město Slezská Javořina. Zde se nachází Muzeum průmyslu a železniční dopravy Slezska. Měli jsme to štěstí, že zrovna o tomto víkendu zde probíhal sjezd parních lokomotiv z různých částí Evropy. Mohli jsme si tedy prohlédnout mnohem více lokomotiv, než je tomu běžné během zbytku celého roku. Kromě samotné prohlídky interiérů muzea mohly děti vstoupit i do vagónů nebo kabin samotných lokomotiv. Největším zážitkem pro všechny pak byla asi výletní jízda jednou z nich, kdy jsme absolvovali krátkou vyjížďku po nádraží. Tímto nevšedním výletem jsme tak zakončili čtyřdenní pobyt v Polsku. Před obědem jsme si ještě vyslechli krátké hudební vystoupení děvčat tvořících rockovou skupinu, kdy nám ve svém podání zahrály několik známých světových hitů. Po obědě jsme se s našimi přáteli rozloučili a vydali se na cestu zpět domů.

Celý pobyt se velmi vydařil, přálo nám počasí a všichni jsme si jak společné výlety, tak společné aktivity náramně užili.

Na jaře tomu již bude patnáct let od začátku vzájemné spolupráce, a tak už pomalu přemýšlíme, jakým způsobem naše dlouholeté přátelství oslavíme.

Radek Štaff

CO PRO MĚ ZNAMENALO A CO PRO MĚ TEĎ ZNAMENÁ SLOVO SVOBODA?

Z vyprávění mých babiček

Svoboda v naší nově vzniklé republice v roce 1918 znamenala nový život pro mnoho lidí.

V mé rodině slovo „svoboda“ znamenalo i tento příběh. Má prababička Anna Kunstová se narodila ve Skyšicích, to je asi tři kilometry od Dolního Bousova, v červenci 1914, tedy pár dní po začátku I. světové války. Její tatínek odešel jako většina mladých mužů na frontu, bojoval jako legionář. Válka trvala čtyři dlouhé roky. Jak utichaly boje, postupně se tito legionáři vrátili do svých domovů. Protože tatínek prababičky stále nepřicházel, začala se rodina i celá vesnice smířovat s tím, že se už ani nevrátí. Jednou, když si děti z vesnice jako každý den hrály na návesi, začali se od kostela sbíhat sousedé a vzrušeně šla od jednoho člověka k druhému zpráva. Hrající si děti se rozběhly domů a i moje prababička, tehdy

ji byly čtyři roky, přiběhla do světnice a volala: „Lidičky! Kunst se vrací!“. Vůbec netušila, že ten zaprášený, unavený člověk, s kterým si každý třásl rukou, každý s ním chtěl promluvit pár vět a který se děti ptal, jestli je mezi nimi i Andulka Kunstová, je její tatínek.

Má babička Anna Ječná se narodila v době, kdy se začalo mluvit o válce. Její tatínek Josef jako zednický mistr pomáhal budovat opevnění, protože právě celý národ chtěl tehdy o svobodu bojovat. Následovala šestiletá válečná doba. V květnu roku 1945 přišla vytoužená **svoboda**. Ale ...

Začal se budovat nový společenský řád. Někteří lidé odcházeli do pohraničí. Na vesnici se začalo hospodařit novým způsobem. Již nebyli sedláci ani děvečky. Zestátnili majetek, začala se vytvářet zemědělská družstva a státní statky. Z chléva rodičů mé babičky odvedli krávu do kravína ve státním statku a maminka babičky tam začala pra-

covat. Život byl lidem organizován, lidé byli zklamaní z nově nastoleného řádu, tak si život nepředstavovali. A to trvalo celých 40 let.

Až po sametové revoluci v roce 1989 nastal opravdu nový život. Svobodu lidé pociťují v tom, že mohou veřejně vyjadřovat své názory, mohou číst, co chtějí, poslouchat hudbu, která se jim líbí. Protože mohou kamkoli cestovat, poznávají život v jiných zemích. Svoboda je i v umění: knížky, filmy popisují život takový, jaký opravdu je.

Ale pozor! Jak dějiny mnohokrát ukázaly, svoboda není samozřejmá, nesmrtelná. A jako všechno – nic není zadarmo. Je jasné, že bychom o ni měli každodenně bojovat, protože dnešní situace naznačuje výrazné snahy o její omezování. Všichni bychom měli pozitivně pracovat a k veřejným věcem se vyjadřovat, a ne jen doma kritizovat, že se nám něco nelíbí...

Barbora Bárťová, 9. A

ZPRÁVIČKY ZE ŠKOLIČKY

Ve školním roce 2018/2019 má sobotecká „mateřinka“ zapsáno celkem STO DĚTÍ ve čtyřech třídách:

1. třída VČELIČKY: 25 tří-čtyřletých dětí

2. třída KRTEČCI: 21 tří-pětiletých dětí

3. třída BROUČCI: 27 čtyř-šestiletých dětí

4. třída SLUNÍČKA: 27 čtyř-semdiletých dětí

NÁVŠTĚVA ZÁMKU

Ve čtvrtek 27. 9. 2018 navštívily děti ze třídy Sluníček zámek HUMPRECHT. Prohlídku zpestřilo společné zpívání

v „hodovní síni“. Děvčata a kluky zaujalo vyprávění o „černé kuchyni“. Po ukončení návštěvy umožnilo krásné zářijové

počasí nejen příjemnou procházku, ale i sběr kaštanů. Až přijde sychravé, deštivé a studené podzimní počasí, možná si z nasbíraných kaštanů zkusíme vyrobit figurky a zvířátka...

KNIHOVNA NEJEN PLNÁ KNIH, ALE I DĚTÍ

Na ÚTERÝ 2. ŘÍJNA, a také na ČTVRTEK 4. ŘÍJNA dostaly děti ze třídy Sluníček a Broučků pozvání od paní knihovnice do sobotecké městské knihovny F. Šrámka. V dětském oddělení děti čekaly

nejen plné regály knih, ale také zajímavý program pořádaný v rámci Týdne knihoven. To je akce, kterou v prvním říjnovém týdnu pořádají knihovny v celé České republice. Milé přivítání a násled-

né seznámení s prostředím knihovny děti naladilo na poslech pohádky „O Františkovi, Fanynce a pavoučkovi“ a zcela určitě i k další společné návštěvě knihovny.

Kolektiv učitelek mateřské školy

KNIHOVNA

ZA KAPLIČKAMI MARIÁNSKÉ ZAHRADY

Ještě než začne další semestr Virtuální univerzity třetího věku, realizovali jsme nejen s jejími studenty dlouho plánovaný výlet po barokních kapličkách Mariánské zahrady, abychom tak beze zbytku naplnili již absolvovaný kurz Barokní architektura v Čechách, kde byly tyto drobné stavby našeho kraje také zmíněny a příslušně oceněny.

Začátkem září jsme se tak v hojném počtu sešli v Dolním Lochově, kde se nás ujala průvodkyně celým dnem, členka spolku Mariánské zahrady, paní Jitka Pírková, fotografka a nadšená znalkyně místní krajiny a její historie. Postupně jsme s ní navštívili kapli sv. Anny nad Dolním Lochovem, kapli sv. Trojice za Ostružnem, kapli sv. Anděla Strážce a kapli Loretu nedaleko Veliše. Po dobrém obědě v Bukvici a následném přátelském popovídání s panem Jiřím Quidem Valterem, majitelem galerie Na Špejcharu, kterou jsme si také prohlédli, jsme náš výlet završili v kapli sv. Jana Nepomuckého, nacházející se také v Bukvici.

Mariánská zahrada, území s významnými krajinnými prvky, četnými přírodními památkami s množstvím památek kulturních, je celistvým celkem, má svou historickou soudržnost a stojí za to ji poznat.

MŠ

TÝDEN KNIHOVEN JE JIŽ ZA NÁMI

V době, kdy vychází toto číslo Zpravodaje, je již Týden knihoven minulostí, i když nedávnou. Také letos jsme se do akce s celostátní působností, pořádanou Svazem knihovníků a informačních pracovníků České republiky, zapojili. Vzhledem k letošnímu významnému výročí republiky se v Sobotce koná velké množství pořadů během celého podzimu, nechtěli jsme tedy příliš zahl-

tit akcemi jeden týden a pečlivě vybírali, co veřejnosti nabídnout.

V pondělí 1. října zahájila v Sobotce již čtvrtý semestr Virtuální univerzity třetího věku I. přednáškou prof. PhDr. Zdeňka Beneše, CSc. Tématem semestru jsou České dějiny a jejich souvislosti II.

V úterý 2. října navštívil Sobotku PhDr. Vlastimil Vondruška se svým

KNIŽNÍ NOVINKY

Výběr z knih, pořízených za poslední dva měsíce do knihovny:

Beletrie

☞ Radka Třeštíková: **Veselí.** Když dojdete až na konec slepé ulice, máte dvě možnosti, přešlapovat na místě, anebo se vrátit. Třiatřicetiletá Eliška se rozhodla pro návrat. Zpátky na jižní Moravu. Do svého dětského pokoje. K rodičům. K sobě samé. Ke své podstatě. Protože doma jsou odpovědi.

☞ Tereza Boučková: **Závod s časem.** Tereza Boučková píše fejetony přes dvacet let. Výběr toho nejlepšího v knížce s výmluvným názvem Závod s časem tvoří fejetony z knihy Jen tak si trochu schnít a dále texty psané pro deník Metro a časopis Reportér.

☞ Tom Hanks: **Neobvyklý typ.** Hanks proslul svým oduševnělým a procítěným herectvím – a tytéž kvality vnáší do své literární prvotiny. Je vtipný, ale umí přejít k melancholii; píše lehkým perem, ale dotýká se velkých témat. Je zjevné, že se svými postavami žije, a snad právě proto mu čtenář věří, podléhá a užívá si každou větu.

Naučná literatura

☞ Ladislav Špaček: **Špaček v porcelánu**

☞ Jiří Jilík: **Žitkovské čarování**

☞ Lucie Gramelová: **Jak vyzrát na cizí jazyky?**

pořadem Oldřich z Chlumu – román a skutečnost. Téměř naplněný sál Městského divadla se zájmem naslouchal jeho poutavému vyprávění o životě, své literární tvorbě, o životě našich předků a o tom, jak se dějiny neustále opakují.

Ve čtvrtek 4. října si pak cestovní chtiví zájemci mohli v Muzeu Fráni Šrámka vyslechnout cestovatelskou přednášku Pavla Chluma o jeho putování Banátem, oblastí na břehu řeky Dunaj v Rumunsku a Srbsku, kde čeští kolo-

nisté stavěli na začátku 19. století své domy a dosud se zde zachovalo několik čistě českých vesnic.

V úterý a čtvrtek se v knihovně četlo dětem z mateřské školky. Stejně jako vloni knihovnu navštívila paní knihovnice Olinka Třísková z Dolního Bousova a děti se rázem ocitly v Kouzelné školce s Františkem a Fanynkou.

V prvním říjnovém týdnu platila, tak jako v minulých letech, čtenářská amnestie. Ti zapomnětliví mohli bez obav

přinést knížky, které měly být již dávno vráceny. Novým čtenářům a těm, kterým v tomto týdnu roční registrace skončila, byla tato založena nebo prodloužena zdarma. Do konce října ještě potrvá burza vyřazených knih, která se pak znovu otevře v březnu příštího roku.

Nejen v říjnu na shledanou v knihovně.

MŠ

SPORTOVNÍ RUBRIKA

JEŠTĚ K HISTORII ŠACHU V SOBOTCE

Pan Lubomír Martínek otiskl v minulém čísle ZŠS hezký článek Historie soboteckého šachu. Píše, že historie šachu se zde začala psát někdy kolem roku 1935, připomíná úspěchy JUDr. Čenka Černého, pana Vorla, Josefa Pažouta a Josefa Honce. Mohu tento zajímavý článek doplnit ze svých poznámek, které v tomto případě vycházejí většinou z jednotlivých ročníků Věstníku soboteckého z let 1933 – 1942.

JUDr. Čeněk Černý (1889–1953) přišel do Sobotky roku 1929 a provozoval zde advokátní praxi. Po skončení války přesídlil do Liberce. V Sobotce se věnoval i společenskému životu, byl např. předsedou Sportovního klubu. Byl skutečně velmi dobrým šachistou a zřejmě on se nejvíce zasloužil o vznik Šachového klubu v Sobotce. Ale na jeho vznik mohla mít vliv ještě jedna skutečnost:

25. listopadu 1933 hrál v Jičíně simultánku proti 50 hráčům šachový mistr světa Alexandr Aljechin (1892–1946). Mezi protihráči byli i tři šachisté ze Sobotky, z nichž obchodník Ladislav Škrdlík svou partii vyhrál, úředník Josef Pavloušek remizoval a JUDr. Čeněk Černý prohrál. V téže roce stejně jako v roce předchozím Černý vyhrál mistrovství Východních Čech.

V Sobotce tedy byli dobří šachisté, a tak 22. února 1934 se konala na Poště ustavující schůze Šachového klubu, jehož předsedou se stal doktor Černý. Měl 27 členů, ve vedení byli učitel František Stuchlík, Ladislav Škrdlík, knihovník Leopold Lažan a další. Schůzky klubu se konaly každou středu v hotelu Pošta na náměstí. Brzy stoupl počet členů na 40, nově se přihlásili učitel Josef Fejfar, Vladimír Sedmidubský, Antonín Janda, Čeněk Pekař, František Buchberger, Václav Frýba atd. Úspěšně si vedly také dvě dámy, paní Ivanka Broučková a paní Březinová.

Hned od počátku činnosti poutaly vždy velkou pozornost časté zápasy s dolnobousovským šachovým klubem Skalička. Kluby se střídaly ve vítězstvích, ale Bousovští v čele s MUDr. Františkem Vaňkem a učitelem Josefem Novákem z Řitonic vyhrávali častěji. Podobně probíhaly zápasy s Jičínem. Mistrem Jičína se stal roku 1935 JUDr. Černý.

Začaly také návštěvy předních šachistů v Sobotce. Již roku 1934 zde sehrál 2. května simultánku proti 25 hráčům švédský mistr Carlin, prohrál jen 2 partie. 16. listopadu 1935 besedoval v Sobotce mistr Karel Opočenský, v následné simultánce 12 protihráčů porazil, se dvěma remizoval. Opočenskému se v Sobotce zalíbilo, znovu zde přednášel a hrál 1. prosince 1936 a 11. července 1941 – tehdy po přednášce v simultánce 22 hráčů porazil, třikrát remizoval a dvakrát prohrál.

Bohatou aktivitu Šachového klubu dosvědčuje třeba i uspořádání Večera hudby a písní, který se konal 9. června 1937 na Poště.

V roce 1938 nastoupil v Sobotce službu nový poštovní mistr, výborný šachista Josef Vorel. Ten se hodně věnoval i výchově mládeže, z níž vyrůstali noví dobří šachisté, např. budoucí MUDr. Jan Novotný nebo Jaroslav Hanuš. Dr. Černý a J. Vorel s nimi hrávali i simultánky, Sobotečtí se účastnili bleskových turnajů, hráli úspěšně župní soutěž v Mladé Boleslavi (3. místo roku 1942), zkoušeli i korespondenční šach. Pak činnost utlumila válka a ani po ní nenastaly podmínky pro trvalé obnovení šachového klubu. Až po letech se šachistům vytvořily výborné podmínky v JZD.

Karol Bílek

MYSLIVECKÝ SPOLEK – III. ČÁST

V roce 1970 se také konala první naháňka na divoká prasata, která na úseku Kdanice způsobila škodu na výměře 2,24 ha. Bylo zjištěno, že tlupa 12-15 kusů černé se zdržuje v lánu kukuřice u Kdanic. Lán byl prosekán a konána naháňka. Výsledek nebyl nijak valný. Byl uloven pouze jeden kus a jeden byl postřelen. Další kus pak ulovil Josef Linka. Zajímavostí bylo, že teprve na naháňku přicházel a divoké prase běželo proti němu. Tak ho skolil.

Naháňka se konala i druhý den, ale divoká prasata již v kukuřici nebyla.

Na začátku roku 1971 proběhl odchyt zajíců. Bylo odchyceno 72 kusů na plán 50 kusů. Na podzim se nám pak podařilo ulovit dalších 627 zajíců. Produkce zvěřiny činila v tomto roce 1,77 kg/ha. Patřila k jednomu z nejvyšších.

Rok 1972 byl pro zvěř drobnou příznivý. Přírůstek zajíců a bažantů byl dobrý. U koroptví bylo konstatováno snížení stavů, což bylo přičítáno rozvoji zemědělské výroby. Bylo také upozorňováno na to, že koroptve z naší honitby zmizí úplně. Odlov zajíců v tomto roce byl 666 ks a byl největším odlovem za dobu trvání sdružení. V průběhu honů byly troubeny lovecké signály. Troubil je pan František Vagenknecht, který byl v tomto roce přijat za člena sdružení.

Brigádnická činnost v tomto období byla velice bohatá. Brigády byly odpracovány na péči o myslivecká zařízení, bylo prováděno zalesňování, zemědělské práce, sběr vajec, údržba odchovny a odchyt zvěře.

Zleva: Vagenknecht, Hejn, Antoň, Odstrčilík, Matouš, Mocák, Folprecht, Zíma, Račko, Řehák

Rok 1972 byl i rokem, kdy se naše sdružení dostalo do okresních, krajských a dokonce i celostátních novin. Jednalo se o „odstrašující“ případ, který našemu sdružení žádnou čest neudělal.

Jednalo se o to, že ze státního polesí u Kdanic vycházela do naší honitby černá zvěř – divočáci.

Jednoho pěkného teplého večera zasedl tam na kazatelnu jeden člen našeho sdružení s nadějí, že bude mít štěstí a podaří se mu divočáka ulovit.

Čekal napjat, viditelnost měl dobrou. Bylo k 23. hodině. Náhle spatřil, že se ve směsce objevilo několik kusů a blížilo se pomalu k němu. Rozechvřen nedočkavostí viděl v nich di-

vočáky. Čtyři kusy se klidně pastvily. Zvedl kulovnici, zamířil a smáčkl na první kus, který byl nejbližší. Kus padl. Ostatní stály dál, smáčkl spoušť po druhé, kus padl, smáčkl po třetí, kus padl. Čtvrtý se teprve potom dal na útěk. Další rána ho prý jen lehce poranila.

Slezl z kazatelny a běžel ke složeným kusům. Zůstal přimrazen. Místo divočáků tam ležely 3 statné jalovice. Jak se pak zjistilo, utekly z ohrady farmy státního statku z Kdanic.

Co následovalo: disciplinární trest od OV ČMS v Jičíně, ztráta členství po dobu 4 let, soudní řízení, nahradit vzniklou škodu asi 15.000 Kčs atd.

Stará myslivecká zkušenost: střílet vždy a jedině na cíl, který jsem bezpečně s naprostou jistotou poznal a neukvapovat se !!!!!

Pro zpestření uvádím výsledek honu prováděného dne 12. listopadu 1972 na úseku Osek. Toho dne bylo na výřadu 128 zajíců, 153 bažantů kohoutů a 7 slepic. Honu se zúčastnilo celkem 31 střelců, 4 hosté, 11 honců a 10 lovecky upotřebitelných psů. Největší počet úlovků měli lovecký host pan Mizera s počtem 20 kusů a za ním následoval p. Houžvička (19 ks), p. Brixí a p. Odstrčilík (oba 14 ks) a p. Fejfar s počtem 13 ks. Bylo běžné, že honů se účastnilo 10 honců a více.

V roce 1973 se začal o kroniku MS Sobotka starat pan Miroslav Fejfar. Kreslením obrázků kroniku oživil. Kroniku vedl krátce a po něm ji převzal pan Václav Holan ml.

V roce 1974 došlo k výstavbě silničního obchvatu Sobotky. Silnice, dříve vedoucí od Šlejferny přes Osek a Sobotku na Staňkovu Lhotu, byla nahrazena silnicí vedoucí ze Šlejferny osekými lukami po jižním okraji Sobotky přímo na Staňkovu Lhotu. Tím došlo k přetnutí polí a luk pod Osekem, kde se drobná zvěř hojně vyskytovala. Tato úprava měla vliv na stavy zvěře v tomto úseku.

V roce 1974 se již začínalo pracovat na vybudování Kooperačního líhňářského střediska v Čálovicích. K tomuto účelu byla určena nepoužívaná slepičárna v Čálovicích. Nejprve došlo k vyzvednutí střechy přibližně o 1 metr. To bylo v prostorách, kde měla být umístěna líheň. Ostatní prostory sloužily k přípravě vajec, jejich prohlídkám, jiné byly využity jako skladovací plochy. Úprav do nové podoby se účastnila všechna myslivecká sdružení z okresu Jičín. Byl zpracován harmonogram, které sdružení a kdy se zúčastní prací na vybudování tohoto areálu. Později byly v tomto areálu vybudovány voliéry, kde byly umístěny bažanti slepice a kohouti. V sezoně snášky vajec byla vejce denně sbírána a v týdenních intervalech nasazována do líhně.

Později byl k líhni doplněn agregát na výrobu elektrické energie pro případ, že by došlo k výpadku její dodávky. V dalších letech došlo k výstavbě nové budovy, kam byla líheň přemístěna.

V době největšího rozmachu bylo v jedné sezoně vylíhnu- to okolo 45.000 bažantů kuřat.

Takto vypadala původní stodola, ze které zbyly pouze pískovcové sloupy

Nebyla to práce snadná. Bylo potřeba mnoho pracovního úsilí a organizačních schopností k tomu, aby toto vše mohlo bezchybně fungovat. Jediným člověkem, který se o toto vše dokázal postarat a zorganizovat, byl pan Vladimír Odstrčilík ze Sobotky.

Líhnutí kuřat v odchovně pod Humprechtem se již neprovádělo. Jednodenní kuřata byla dovážena z Kooperačního líhnařského střediska v Čálovicích. Byla odchována pomocí kvočen a ve stáří 4 týdnů byla vypouštěna do volné přírody. Zásahu o jejich odchov měli pánové Dlouhý, Folprecht, Račko a Matouš. Z Čálovic jsme odebrali celkem 551 bažantů. Kuřata jsme odebírali postupně a do honitby jsme je vypouštěli na různá místa. Do úseku Lavice, Podkost a Osek.

Na podzim roku 1975 se konal další hon pořádaný pro zahraniční lovce. V poznámce v zápisu z honu dokonce průvodce Čedoku hovořila o tom, že při lepší stříbě by bylo docíleno vyššího výřadu. I tak bylo uloveno 143 bažantů, 95 zajíců a 2 divoké kachny. Za ulovenou zvěř povýšenou o 10% obdrželo sdružení 15.048 Kčs.

Myslivecké sdružení mělo v té době celkem 34 členů.

V roce 1976 se začaly projevovat negativní vlivy, které přineslo používání nové techniky v zemědělství a scelování zemědělských pozemků. Od tohoto roku stavy zvěře neustále klesaly a s nimi samozřejmě i výřady na honech. Pokles nebyl soustavný, některý rok od předchozího částečně vynikal, ale v dalším jsme opět zaznamenali pokles. Do honitby jsme stále vypouštěli mladé bažanty získané z Kooperačního líhnařského střediska v Čálovicích. Na stříbě pod Zebínem se také konaly povinné cvičné stříby. Byly povinné a ten, kdo je neabsolvoval, se nemohl zúčastnit na podzim honů na drobnou zvěř. Ti, kteří nezískali potřebný počet zásahů, museli stříby opakovat.

Hlavní činnost sdružení v roce 1977 směřovala k výstavbě klubovny. Myslivecké sdružení mělo k 1. 1. 1977 celkem 35 členů. Členské schůze se konaly převážně v restauracích a všichni cítili, že výstavba klubovny bude pro sdružení přínosem.

Proto byla panem Václavem Holanem vypracována projektová dokumentace na výstavbu klubovny. Klubovna měla být

postavena pod odchovnou v Humprechti. Vše bylo schváleno MěNV i památkáři. MěNV nám však pozemek a hájenku nepředal. Místo toho nám nabídl pozemek za p. Drázkým s tím, aby klubovna byla společná se SSM. Pozemek byl blízko železnice a předepsané ochranné pásmo nedovolovalo stavbu provést.

Z těchto důvodů předseda MS p. Václav Antoň jednal s JZD Sobotka. Výsledkem byl návrh na převzetí zdevastované stodoly v Oseku (po p. Havlíkovi) a zde postavit klubovnu MS. Bylo dohodnuto, že výstavba bude provedena v akci „Z“. Na to bylo nutno podat žádost na ONV v Jičíně a MNV v Oseku. Tím byl učiněn první krok k realizaci výstavby klubovny Mysliveckého sdružení Sobotka.

14. srpna 1978 se pak konala první brigáda na výstavbu myslivecké klubovny. Plánována byla demontáž střechy a krovu.

Kolaudační rozhodnutí bylo vydáno 4. listopadu 1980 a první akcí konanou pro veřejnost v nové myslivecké klubovně byl Silvestr 1980.

Stavbyvedoucím byl pan Ladislav Drbohlav z Lavic a stavební dozor měl Václav Holan.

Poděkování patří všem členům sdružení, kteří zdarma odpracovali mnoho hodin bez nároku na odměnu, zvláště panu Václavu Antoňovi, předsedovi sdružení a Stanislavu Ortovi, který provedl obložení všech interiérů dřevem.

O myslivcích z MS Sobotka v souvislosti s výstavbou klubovny psaly i okresní noviny v článku „Myslivci s lopatou“.

Tradiční myslivecké plesy pořádané v sokolovně dostaly s výstavbou klubovny jiný ráz. V klubovně bylo možno navážit myslivecké pokrmy, které se pak v klubovně prodávaly. Zpestřením bylo i prodávání těchto jídel v Oseku „přes ulici“. O vaření se postaral Jiří Macoun a ostatní členové, kteří mu vydatně pomáhali. Tyto akce přispěly do pokladny sdružení.

Klubovna byla také pronajímána i na soukromé akce jako byly sjezdy žáků základní školy v Sobotce, svatby a ostatní.

Rok 1978 byl také posledním rokem, kdy byl pořádán poplatkový hon na drobnou zvěř pro zahraniční lovce. Ten byl konán 4. listopadu a plánovaný preliminář byl 140 ks drobné zvěře.

Hon byl pořádán na úsecích Spyšové, Oseku a Humprechtu. Vše bylo podrobně naplánováno. Ze zápisu se dozvíme, že bylo uloveno 110 bažantů a 55 zajíců. Za jeden kus ulovené zvěře zahraniční lovci zaplatili 80 Kčs. Za celý hon, včetně odprodané zvěře a občerstvení, zaplatili zahraniční lovci 15.050 Kčs. Zahraniční lovci byli s organizací a průběhem lovu velice spokojeni.

Protože tento hon byl posledním zahraničním lovem, uvádím shrnutí všech poplatkových honů konaných v MS Sobotka. Celkem při nich bylo uloveno 612 zajíců, 924 bažantů a 2 divoké kachny.

Od roku 1979 docházelo neustále k úbytkům drobné zvěře. V tomto roce to bylo poprvé, kdy nebyl prováděn odlov zajíců. Také odlov bažantů v počtu 176 kusů byl druhý nejhorší za dobu trvání sdružení.

Rok 1982 byl rokem, kdy ve funkci mysliveckého hospodáře ukončil po 21 letech svou činnost pan Ludvík Šlechta. Jeho nástupcem se stal pan František Efler.

V tom samém roce došlo i ke změně ve funkci předsedy mysliveckého sdružení. Po panu Václavu Antoňovi, který tuto funkci s malými přestávkami vykonával od roku 1961, převzal funkci předsedy Mysliverckého sdružení Sobotka pan František Ort z Dobšína.

Místo poplatkových honů na drobnou zvěř bylo rozhodnuto nabídnout k odlovu srnčí zvěř – srnce. V roce 1981 a 1982 bylo uloveno celkem 5 srnců.

V roce 1983 došlo ke změně hranic honitby. MS získalo 366 ha lesa. Jednalo se o les od Černé louže až po silnici z Dolního Bousova do Spařenců. Nová hranice vedla po silnici z Trní na křižovatku v Dolním Bousově, dále do Spařenců, Markvartic, na Čakan a dále do Černé louže. Do honitby tedy spadaly i polnosti mezi lesem a uvedenou silnicí. Získáním lesa členové sdružení dostali možnost odlovu černé zvěře, která se v lesích zdržovala. Při honech konaných v tomto úseku byla černá zvěř často na výřadech.

Po výstavbě klubovny v Oseku jsme získali také nepoužívané odchovny v prostoru za klubovnou. Byla zde jedna odchovna pro drůbež a jedna pro prasata. Nejprve byla zbudována jedna voliéra pro bažantí kuřata. Později byla odchovna pro drůbež upravena a byli do ní umísťováni jednodenní bažantí kuřata. V ní byli malí bažanti přibližně dva měsíce než byli vypuštěni do venkovních voliér, ve kterých byli až do lovecké sezóny. Část takto odchovaných bažantů byla odprodána a platila zásada, že je nutno odprodat takový počet bažantů, aby tržby z nich nám zajistily odchov bažantů v příštím roce. Bažanty jsme také dodávali do kooperačního líhňářského střediska do Čálovic do chovného hejna. To zajišťovalo snůšku vajec pro příští rok.

Na pozemku bývalé slepičárny ve Spyšově se v roce 1986 začala budovat odchovna bažantů. V tomto a v následujícím roce se plánovala výstavba velké voliéry. Po dohodě s ONV byl tento úsek prohlášen za uznanou bažantnici.

Rok 1986 byl významný také tím, že bylo uloveno celkem 21 kusů divočáků. Bylo to nejvíce od vzniku sdružení. Ačkoli jsme se snažili lovit menší kusy, bylo nutno čas od času ulovit i kus větší. To proto, že bylo nutno splnit dodávky. Plnění dodávek bylo jedním ze stěžejních úkolů mysliveckých sdružení.

V lednu 1987 se nám podařilo splnit plán odchytu zajíců v počtu 20 kusů.

Určitým zpestřením pro členy sdružení byl požadavek Jednotného zemědělského družstva v Sobotce, abychom zajistili obsluhu při konání výroční schůze JZD Sobotka. Jednalo se o akci, která probíhala od 9 hodin ráno do pozdních večerních hodin. Tuto obsluhu jsme zajišťovali 3 roky za sebou.

V roce 1988 byl zvolen nový výbor sdružení.

• předseda	Ort František
místopředseda	Mocák Jaroslav
myslivecký hospodář	Efler František

jednatel	Řezba Miloslav
finanční hospodář	Houžvička Ladislav
kynologický referent	Odstrčilík Vladimír
kulturní referent	Folprecht Jaroslav

V polovině roku došlo ke změně ve výboru. Novým finančním hospodářem se stal Vladimír Odstrčilík a po Františku Eflerovi převzal funkci mysliveckého hospodáře ing. Vladek Macoun.

Myslivercká klubovna v Oseku byla i nadále intenzivně využívána. Jen od 16. dubna do 8. října v ní bylo pořádáno celkem 17 akcí. To znamenalo pořádání přibližně tří akcí v průměru za každý měsíc.

Přelomem v roce 1990 bylo zrušení povinných dodávek. O dodávkách se strhla živá diskuse i na OV ČMS, kdy zástupci tohoto orgánu na poradě mysliveckých hospodářů tvrdili, že žádné povinné dodávky v minulosti nebyly. Na to mnoho přítomných odpovídalo, jak byli ze strany OV ČMS nuceni dodávky zvěřiny plnit. Jen pro představu. Pokud by byly dodávky v tomto roce povinné, byli bychom nuceni dodat 791 kg zvěřiny. Od tohoto roku jsme zvěřinu dodávali z důvodu získání finančních prostředků. Bylo to výhodné, neboť výkupní ceny vzrostly. U srnčí zvěře to bylo z 23 Kč/kg na 70 Kč/kg.

Rok 1990 byl také posledním rokem, kdy se konal v sokolovně myslivercký ples. Důvodem byly vysoké náklady a výsledný efekt by byl ztrátový. Proto bylo od konání plesu v příštích letech upuštěno.

I nadále jsme odebírali z kooperačního střediska v Čálovicích jednodenní bažantí kuřata. V tomto roce jsme jich odebrali 1700. Z toho se podařilo ulovit 606 kusů, 289 bažantů jsme prodali zpět do Čálovic, 335 bažantů jsme prodali jiným sdružením a zbytek tvořil úhyn a bažanti, kterým se podařilo z voliér utéci.

Také jsme provedli poplatkový odlov srnců. Zahraniční lovci ulovili celkem 4 srnce, za něž do pokladny sdružení přibýlo téměř 20.000 Kč.

Nepříjemná příhoda se udála na honu dne 5. prosince 1992. Ten den jsme pořádali hon na Spyšově a po zahájení honu vyběhl u Malé Spyšové zajíc. Po několika výstřelech se zjistilo, že došlo k postřelení honce. Po vypracování situačního plánu, kdo kde stál, byl hon ukončen. Vše bylo nahlášeno policii. Honec byl u pana doktora Kafky ošetřen a plánovaná poslední leč se ten den konala již od 9 hodin dopoledne. Úsměv na tváři vyloudil obavy ošetřeného honce, který ve strachu, že by dostal doma vynadáno, že se nechal postřelit, šel s ostatními na poslední leč.

V roce 1993 došlo k tvorbě nových honiteb. S tím bylo spojeno zakládání honebních společenstev. To znamenalo vyhledat na mapách všechny parcely, ze kterých se honitba skládala. K nim dohledat majitele a požádat je o vstup do honebního společenstva. To představovalo mnoho hodin strávených nad mapami a následnou korespondencí. Prvním honebním starostou se stal pan Václav Holan ml.

/Dokončení v příštím čísle/

HLUBOCE ZAŠUM, STROMOVÁ HARFO...

Dušíčková procházka soboteckým hřbitovem

Na sobotecký hřbitov chodívám už přes půl století. Poetická odpoledne Šrámkových Sobotek končila kdysi u hrobu básníkovy. Několikrát jsem tam i provázel, např. členy pražské Společnosti bratří Čapků. Jednou mě o to požádal i spisovatel František Kožík. Nejraději ovšem jdu sám, dnes jen ve své představě.

Nedaleko za branou postojím vpravo od cesty u hrobu spisovatele a dramatika Oldřicha Daňka. Před chvílí jsem šel kolem jeho letního sídla ozdobeného daňčím paroží. Občas s námi sedával na zápraží Šolcova statku. Moc toho nenamluvil, svou účast dával najevo vědoucím úsměvem, někdy i shovívavým. – A po několika krocích vlevo ve druhé řadě je hrob rodu Samšiňáků. RNDr. Karel Samšiňák byl pro mne nejbližší soboteckou osobností. Kdysi s námi několikrát poseděl i jeho otec. Karel byla studnice vědomostí, příběhů, vtipu. Byl přátelský, obětavý. Bez něho už pro naši generaci „Sobotky“ nejsou tím, co bývaly. Rozsvěcím svíčku. V hrobě je uložena i urna historičky umění Naděždy Melnikové-Papouškové, kterou jsme tu kdysi také poznali. A Aninky Kafkové, která Karlovi vytvořila tolik potřebný sobotecký nový domov, opěrný bod, z něhož mohl volně působit, odborně i lidsky.

A pak už dojdeme k hrobu Šrámkovu. Byl jsem v roce 1952 na rozloučení s ním v Domě umělců – Rudolfinu v Praze, ale u jeho hrobu prvně až o patnáct let později. Postát v tichosti a poklonit

Hrob F. Šrámkova – foto: R. Vokounová

se básníkovi i jeho družce, paní Milce. Bez jejího rozhodnutí „vrátit básníka Sobotce“ by nebyl sobotecký Šrámkův dům s bytem a archivem. Byla to vzácná žena. Vedle pak jsou uloženy urny těch, bez nichž by festival Šrámkova Sobotka nebyl. Pana profesora Václava Hejny a jeho paní. On byl tím, kdo určoval odborný obsah programu, přednášek. Univerzitní profesori, kteří sem přijížděli přednášet, ho brali jako sobě rovného. A paní profesorka byla duší poetických odpolední a uměleckých programů, přednesu poezie. Vzácně se doplňovali, pak ovšem byla tíže, včetně redigování zpravodaje, už jen na ní. Kousek dál je hrob jejího pokračovatele v organizaci i ve vedení zpravodaje, dr. Jaroslava Šimůnka. On byl tím, kdo sem přivedl pracovníky nakladatelství Albatros, výtvarníky, zejména nezapomenutelného Zdeňka Mlčocha. To, jak obohatili Sobotku svými výtvarnými díly, je i jeho zásluha.

Podle staré hřbitovní zdi projdeme kolem hrobů členů Šrámkovy rodiny. Maminky, jejíž pohřeb v roce 1938 byl poslední básníkovou návštěvou rodného města. Odpočívá tu i bratr Josef, jemuž věnoval jednu ze svých básní. – A pak se zastavím u těžkého kamene, který kryje ostatky básníka Václava Šolce. Kolik velikánů české literatury tu kdysi dávno postálo nad hrobem nadějněho přítele, který tak záhy odešel...

A přecházím na novou část hřbitova s rodáckým pomníkem. Tady je hrob „starostenky“, paní učitelky Drahy Bílkové-Kyzivátové. Ta přivedla do Sobotky učitele z celé republiky. Ta stála u zrodu Exodu, učitelské základny, zajistila ubytování a stravování, zajistila nám všem zázemí a vytvořila tradici. Zasloužila se o to, že tolik pedagogů jezdí či jezdilo do Sobotky pravidelně po dlouhou řadu let. Jiné základny stačilo navštívit jednou, Sobotku navštěvovaly desítky pedagogů opakovaně. Postáli jsme kdysi i u zajímavého cihlového hrobu rodiny Špálů; ten

Pomník rodáků – foto: Z. K. Marek

už bohužel není. A já vždy o pár kroků dál u desky, na níž čteme „Rodina Kutmonova“. Tam je uložena urna naší třídní a češtinářky z trutnovského gymnázia, paní prof. Zdeňky Havlíkové. Jezdila s manželem rovněž na Šrámkovy Sobotky. To, že kdysi hrála pod básníkovým vedením v sobotecké inscenaci Měsíce nad řekou, jsem se nedověděl od ní ve škole, ale až tady v Sobotce.

Mohl jsem jistě připomenout i další jména, pana Jos. Volfa, manžele Fiedlerovy a další, kdo k úspěchu Šrámkových Sobotek také přispívali. Rád jsem se na této stránce s vámi prošel soboteckým hřbitovem. Možná naposledy. Vždyť jsem už starší, než byla většina těch, které jsem tu připomněl. Čest jejich památce i památce všech dalších, památce generací, které tvořily a rozvíjely život městečka pod Humprechtem.

Aleš Fetters

SPOLEČENSKÁ OZNÁMENÍ

UČITEL, HUDEBNÍK A MALÍŘ JOSEF FEJFAR

(15. 3. 1895 Ledce – 15. 12. 1968 Jičín)

V roce 2018 slaví Sobotka 520 let od svého povýšení na město. Je to ale také rok, který připomíná 50. výročí úmrtí jednoho z jejích významných obyvatel a který tím přináší vzpomínky na pana ředitele Josefa Fejfaru, učitele, muzikanta a malíře.

Byli jsme požádáni, abychom o soboteckém posvícení a při oslavách města uskutečnili v prostorách zdravotního střediska výstavu z dědečkových obrazů a z jeho života. Stalo se.

Bylo pro nás potěšením a poctou výstavu připravit.

Bylo nám radostí přivítat na výstavě všechny návštěvníky.

Bylo nám velkou ctí, že výstavu zahájil a provázel svou hrou na trubku a vyprávěním vzpomínek Miroslav Kejmar.

Bylo nám velkou ctí vyslechnout milá slova – krásný proslav historika Karola Bílka k zahájení výstavy, který čtenářům ZŠS nyní rádi předkládáme.

Olga Bičíštová s rodinou

foto: Z. K. Marek

Přiblížit osobnost ředitele Josefa Fejfaru zvláště dnešní mladé generaci není lehké. Zemřel před padesáti lety, jeho žáků a pamětníků ubývá, rapidně se změnila práce ve škole i život mimo ní. A tak dnešní mladí si snad ani neumí představit, co všechno stihl udělat

a prožít jeden poctivý český kantor v malém městě před padesáti až sto lety – v době bez počítačů, tabletů a internetu, v době, kdy i film, rozhlas a později televize teprve začínaly působit.

Narodil se v učitelské rodině, otec Josef vzdělával žáčky na obecných školách v Libošovicích, Dolním Bousově, Osenicích, Ledcích a na Zelenecké Lhotě. Syn vystudoval reálku v Jičíně a v Mladé Boleslavi, kde maturoval roku 1913. Potom následoval roční učitelský kurz v Praze a první kantorské štace: Všebořsko a Dolní Bousov. Následoval pobyt na bojištích první světové války, dvojí zranění a šťastný návrat domů. A znovu malé školy: Ledce, Mladějov, Dolní Bousov. Natrvalo zakotvil až roku 1924 v Sobotce, kde se také oženil se slečnou Zdeňkou Mrákovou, měl tři děti (Miroslava, Jiřinu a Olgu) a postavil si vilku Na Benešově.

V Sobotce se plně zapojil do veřejného života. Nejen jako učitel a v letech 1939–1951 jako ředitel měšťanské školy

chlapecké a zároveň učitel živnostenské školy pokračovací (učil nejčastěji matematiku, kreslení a rýsování), ale i jako důvěrník Okresní péče o mládež, jako jednatel místní organizace národnědemokratické strany, jako loutkář, šachista, zahrádkář, včelař atd. K jeho přátelům patřili především kolegové František Duchoň, František Stuchlík a Václav Frýba, s nimiž sedával v přátelském kroužku na Poště. Jako učitel byl náročný, ale spravedlivý. Dodnes mám před očima jeho přísný pohled pod přimhouřeným očním víčkem.

Stejně jako své povolání miloval hudbu. Hrál nejen pro svou potěchu, ale i pro své spoluobčany. Například v počátcích promítání doprovázel na klavír němé filmy. Vytvářel soboteckým ochotníkům scénickou hudbu. Byl členem soboteckého kvarteta, které mnohokrát měnilo své složení – hrával s Františkem Stuchlíkem, Jarmilou Žemličkovou, Ladislavem Vildou, Zdeňkem Doubkem, Ladislavem Škrdlíkem,

Zdeňkem Chlumeckým a dalšími. Zpíval v hudebním spolku Bendl. Složil nápěv k hymně soboteckých skautů.

Nejvíce proslul svým dětským hudebním souborem. První pokus o jeho založení se datuje již rokem 1932; úspěšné období ale nastalo teprve v letech 1948–1962. To měl kroužek až 54 členů, mezi nimiž byli i pozdější znamenití hudebníci: Miroslav Kejmar, první trumpetista České filharmonie, Vladimír Vraňovský, ředitel ZUŠ v Jeseníku, a dirigent, nebo Oldřich Žďánský, trumpetista a vedoucí sobotecké dechové hudby. Kroužek dosahoval jednoho uznání za druhým, k nejpamátnějším patří slova ministra Zdeňka Nejedlého, která pronesl roku 1951 v Mnichově Hradišti: „Jste skvělí!“ To už měl soubor za sebou i velká prázdninová turné po severní Moravě (Šternberk 1951) či v Posázaví (Kácov 1952). Nesčetná vystoupení doma, v blízkém okolí i na zájezdech uváděl a slovem provázel Václav Frýba. Dodnes asi zní členům souboru i posluchačům nezapomenutelný úvodní Pochod mladých houslistů. Škoda, že tyto koncerty, až na malé výjimky, nejsou trvale zachyceny na gramofonových deskách či magnetofonových páscích.

Trvalou památkou na ředitele Josefa Fejfaru je jeho výtvarná tvorba. Zasahuje do mnoha oblastí. Působil například jako krajo­vý poradce při filmování Šrámkova Léta. Jen na fotografiích si můžeme udělat představu o jeho práci jevištního výtvarníka. Záznamy dokládají, že vytvořil 21 jevištních výprav k hrám, které uvedly škola, Sokol, Jeřábkovo družstvo či Sdružení studujících soboteckých (na 12 inscenacích spolupracoval s Fráňou Šrámkem – režisérem, se kterým měl velmi přátelské styky). Stejně ochotně se věnoval i výzdobě sokolovny nebo dalších sálů, kde se odbyvaly plesy soboteckých spolků.

Jeho obrazy, především krajinářská zachycení motivů ze Sobotecka, zdobí velké společenské prostory (např. pohled na Sobotku, který vytvořil pro Okresní záložnu hospodářskou) i byty občanů a milovníků našeho města a okolí. Dostával i náročné úkoly: zpracovával výtvarnou podobu kalendářů, plakátů

a pozvánek, maloval titulní listy kronik, čestná uznání a různé pamětní a blahopřejné listy (dokonce i diplom čestného občanství Sobotky pro prezidenta dr. Edvarda Beneše), jeho dílem jsou četné pohlednice, exlibris apod. Navrhoval i podobu praporu Společenstva řezníků či vlajky dorostu Sokola. Pracoval technikou olejomalby, akvarelu, linorytu aj.

S velkou úctou přistupoval ke grafickým úpravám knih sobotecké Lažanovy tiskárny, které často opatřil i svými kresbami. Svědčí o tom Sobotecké písničky Františka Soukala (1936), vzpomínky Václava M. Dufka Šedesát let zpět (1937), Písničky domova Františka Stuchlíka (1941), Frýbova publikace k sedmdesátinám Fráni Šrámka Básník mezi námi (1947) a především krásná bibliofilie Vyznání milosti – Hlasy spisovatelů o Sobotecku (1941), kterou sestavil Václav Frýba a kterou Josef Fejfar doprovodil 12 akvarely.

Velkou radost mu dělala rodina. Všichni potomci od něho převzali lásku k rodnému kraji. Syn Miroslav i dcera Jiřina zdědili výtvarné nadání, dcera Olga hudební. Vnuci Miroslav a Jiří hráli v jeho hudebním kroužku, taktéž i vnučky Olga a Jiřina. Ty ho pak následovaly v pedagogickém působení, ve hře na housle, na klavír a v pěveckém sboru Stojmír – Bendl. Olga je autorkou výborné učebnice Vlastivěda Soboteka a okolí (2014), napsala řadu článků do Zpravodaje Šrámkovy Sobotky a Listů starohradské kroniky, přispěla do sborníčku Sto let budovy sobotecké školy (1993) a editovala výběr ze vzpomínek Josefa Fejfaru Moje paměti (1995). Pravnoučka Jitka napsala a vydala stručnou monografii o pradědečkovi Josef Fejfar učitel – muzikant – malíř (1995). Spolu se svým bratrem, pravnučkem Ondřejem, který také zdědil hudební nadání, uskutečnili pod vedením své učitelky na klavír Libuše Vognerové mnoho koncertů v Sobotce, v Mladé Boleslavi a dokonce ve Francii. Další pravnoučata našla zalíbení v zahradničení (Jaroslav), ve výtvarném umění a v sociální péči (Bohumila), pravnučka Lenka ve zpěvu. A co praprávnoučata? To ukáže až budoucnost...

Škola, hudba, výtvarné umění – to byly lásky pána ředitele Josefa Fejfaru, kterým se plně věnoval. Jen literární tvorbu opomíjel, i když i tu by jistě úspěšně zvládal. Svědčí o tom překrásné dopisy, též ručně malované, které posílal své ženě z války, vtipné veršování k různým příležitostem své rodiny nebo svých přátel, ale i rukopis Moje paměti, bohužel nedokončený. A že měl chuť psát, mohu dosvědčit ze svých vzpomínek. Někdy koncem padesátých let jsme podnikli jeden z několika pokusů o založení místního časopisu. Navštívili jsme pana ředitele s jeho zetěm Otakarem Martinem, s panem učitelem Václavem Frýbou a s Ing. Václavem Truhlářem, seznámili jsme ho s našimi plány a on nám přislíbil spolupráci. Bohužel i tento pokus byl neúspěšný, časopis povolen nebyl...

Ten rok 1968 byl ve své konečné bilanci smutný. Nadějně pražské jaro končilo srpnovou okupací a jejími důsledky. Pro Sobotecko, zvláště pro soboteckou vlastivědu a ZŠS, to byl ale rok dvojnásob smutný: zemřeli MUDr. Josef Boudyš, starosta Jaroslav Ječný z Rytířovy Lhoty, učitel Václav Frýba, prof. František Šolc, podplukovník Miroslav Vlach a v závěru roku i ředitel Josef Fejfar. Po všech zde zůstala citelná mezera, ale také trvalé hodnotné dílo. Po panu řediteli Josefu Fejfarovi vědomosti a úcta jeho žáků, vzpomínky milovníků dobré hudby a výtvarné dílo, jehož výstavu zahajujeme.

Karol Bílek

Vážení a milí spoluobčané,

obracím se na Vás s prosbou. Chystáme s Karolem Bílkem knížku Procházky Sobotkou. Mnohé z Vás jsem již oslovila, od mnoha z Vás už mám o Vás, o Vašich předcích a o historii Vašich domů podklady. Máte-li chuť a čas napsat mi také své vzpomínky, aby nebyly zapomenuty, ráda je uvítám a v knížce uvedu.

Svá vyprávění mi můžete přinést nebo dát či poslat do Městského informačního centra. Děkuji Vám za Vaši laskavost.

Olga Bičíšřová

KULTURNÍ KALENDÁŘ

17. 10. 1708 zemřel sobotecký děkan, spisovatel **Adam Ignác Mladota** ze Solopisk.
 26. 10. 1708 zemřel známý sobotecký varhaník a městský písař **Petr Antonín Cvikr**.
 18. 10. 1808 se narodil sobotecký kaplan, později libošovický farář **P. Antonín Učík**.
 12. 10. 1868 se v Oseku narodil turnovský děkan a spisovatel **P. Jindřich Macoun**.
 18. 10. 1878 se narodil učitel Karel Syrovátka, tvůrce loutkové hry **Zkáza Křižánku**.
 13. 9. 1888 se narodil přednosta sobotecké železniční stanice, legionář **Václav Žoha**.
 17. 9. 1888 se narodil známý sobotecký knihkupec, vydavatel pohlednic **Václav Mrva**.
 26. 9. 1898 se narodil jeden ze zakladatelů Šrámkovy Sobotky, profesor **Václav Hejn**.
 8. 9. 1908 se narodil sobotecký kulturní pracovník, úředník spořitelny **Oldřich Beneš**.
 20. 9. 1908 se narodil sobotecký lékař, malíř a kulturní pracovník **MUDr. Alois Kafka**.
 28. 9. 1918 se narodil generálporučík **Václav Kužel**, rodově pocházející z Markvartic.
 17. 10. 1918 padl za války u polského Chelmu mladějovský učitel **František Vejvoda**.
 5. 10. 1928 zemřela sobotecká učitelka a pracovnice ženského hnutí **Karla Zeislová**.
 6. 10. 1928 se narodil známý sobotecký sportovec a šachista, **pplk. Svatopluk Macoun**.
 16. 10. 1928 se narodil malíř našeho kraje, vysokoškolský učitel **Vladimír Hendrych**.
 25. 10. 1928 zemřel dlouholetý sobotecký lékař a porodník **MUDr. Josef Mrkvička**.
 27. 10. 1928 se narodila pamětnice staré Sobotky, zvyků a lidí **Ludmila Kolumpková**.
 3. 9. 1948 zemřel čestný občan města Sobotky, prezident republiky **Dr. Edvard Beneš**.
 6. 9. 1968 zemřela výborná sobotecká ochotnická herečka, paní **Marie Samšiňáková**.
 20. 10. 1968 zemřel náš spolupracovník ZŠS, sobotecký lékař **MUDr. Miroslav Plíva**.
 19. 10. 1998 zemřel známý hasič a výborný ochotnický herec **Jiří Jaroš** z Horního Bousova.
 28. 9. 2008 zemřel velký přítel a propagátor Sobotky, známý spisovatel **Adolf Branald**.
 10. 10. 2008 zemřel učitel a znamenitý kronikář školy i obce **Josef Hlubuček** z Dobšic.

K. B.

JUBILEA

Srpen – 8. 8. 1938 se narodila paní **Margita Hanušová** z Lavic. Nyní slaví 80. narozeniny. Pochází ze Slovenska. Přišla do Českého ráje a vdala se na Lažany. Měla tam 3 děti a po ovdovění se provdala do Lavic, kde má 1 dceru. Má 9 vnoučat a 4 pravnoučata. Všichni ji navštěvují a mají se rádi. Paní Hanušová bydlí ve svém domě, udržuje zahradu a květiny. Pracovala v JZD v živočišné výrobě. Paní Hanušové přejeme hodně zdraví, spokojenost a pohodu do dalších let.

10. 8. 2018 oslavil také krásné jubileum 90 let **Jan Josef Pelcák** ze Sobotky, Spyšovské ulice. Příjemný, čilý pán bydlí se synem, který se o něho stará, zařídí, co je potřeba, ale pan Pelcák je soběstačný. Ještě chodí do města a také do kostela. Má o vše zájem a rád vzpomíná na mládí. Přijela gratulovat i dcera Renata s rodinou. Panu Pelcákovi přejeme štěstí, zdraví, spokojenost a ať se ještě dlouho potkáváme.

Září – 3. 9. 2018 oslavil neuvěřitelné 85. narozeniny pan **Václav Šouta** ze Sobotky, ulice J. Glazarové. Stále dobře vyhlížející pán má rád život. Pečlivě se o něho stará manželka. Má mnoho známých, co mu přišli poblahopřát. Ani děti neza-

pomněly. Na stole kytice růží od dcery. Panu Šoutovi přejeme do dalších let zdraví, spokojenost a pohodu.

9. 9. 2018 oslavila 80 let paní **Marie Menclová** ze Sobotky, ale pochází z Dolního Bousova. Celý život pracovala v Technolenu jako švadlena v Lomnici nad Popelkou a v Sobotce. Má dvě děti, 1 vnučku a 2 pravnoučata. Žije s manželem v domku a stará se o zahradu a o manželku. Paní Menclové přejeme zdraví a pohodu do dalších let!

21. 9. 2018 oslavila 98. narozeniny paní **Jaroslava Folprechtová** ze Sobotky, Spyšovské ulice. Žije se synem, který se o ni stará. Do dalších let přejeme paní Folprechtové zdraví, ať jí nohy stále slouží, pohodu a spokojenost.

24. 9. 2018 oslavila 94 let paní **Anna Králová** ze Spyšové. Jedna z nejstarších občanek Spyšové. Stále usměvavá paní bydlí ve svém domku, syn s manželkou bydlí naproti. O maminku se starají a stále ji navštěvují. S paní Královou se pěkně povídá, ještě si vše pamatuje a ráda vzpomíná na mládí. Nyní má největší radost z pravnoučka Lukáška. Paní Králové přejeme zdraví a samé radosti.

Všem oslavencům přejeme zdraví a spokojenost.

Hana Rulcová

OPUSTILI NÁS NAVŽDY

Dne 4. srpna zemřel po krátké nemoci ve věku 91 let pan **Ladislav Pohl**, rodák ze Sobotky. Dne 6. září zemřel ve věku nedožitých 74 let pan **Stanislav Perný** z Mladě-

jova. Dne 6. září zemřel ve věku 74 let pan **Jaroslav Volf** z Podkosti. Dne 20. září zemřel ve věku 70 let pan **Josef Zmatlík** za Staňkovy Lhoty. Dne 30. září zemřela ve věku nedožitých 72 let paní **Olga Hegrová** ze Sobotky, rozená Kubů.

LOUČÍME SE

Z Mladé Boleslavi přišla smutná zpráva, že 4. srpna 2018 zemřel ve věku 91 let pan **Ladislav Pohl**. Syn majitelů sobotecké drogerie, od mládí nadšený skaut se skautskou přezdívkou Pitrix, patřil k zakladatelské skupině junáků, když MUDr. Alois Kafka (DRAK) a učitel František Karpíšek zakládali v roce

1937 sobotecké středisko. Zúčastnil se nadšeně jeho předválečné i poválečné činnosti až do doby, kdy většina členů odešla mimo město – osídlovat pohraničí, vykonávat základní vojenskou službu, studovat na vysokých školách atp. Všichni se rádi vraceli domů alespoň na posvícení nebo pomoci při oblíbených představeních skautského loutkového divadélka Na Sále. Láďa mezi

nimi. A nakonec je skoro všechny (?) přežil. Jestlipak si na některém obláčku pořádají schůzky: DRAK, Vozembouch (Miroslav Česenek), Ihar (Jiří Havránek), Mies (Vladimír Havránek), Mikan (Miloslav Holan), Dlouh (Josef Janatka), Tinta (Josef Mrva), Sahib (Vladimír Ruda), Kájus (Karel Samšíňák), Šerif (František Staška) a desítky dalších? Jak přivítali Láďu?
K. B.

ODEŠEL MĚA. MÍLA KUČERA (4. 2. 1942 – 31. 7. 2018)

Miloslava Hrdličková-Šrámková, Václav Kamelský, Josef Vavříčka, Slávka Šrámková, Jiří Žantovský, ze Soboteckých Marie a Václav Hejnovi, moje máma, Pepík Volf, Karel Samšíňák, Zdenka Holubová, Tonda Volf – to byli hlavní představitelé první generace organizátorů festivalu Šrámkova Sobotka a s ní spojeného EXODu. Nezapomeňme na Jarmilu Glazarovou, Julinku Charvátovou, Evu Seemannovou, Vlastimila Fišara, a další věrné umělce. Postupně přibývali další – Hanka Kofránková, František Kučera, Marie Sekerová, Jaroslav Šimůnek, Jiří Hraše, Alfred Strejček s Václavem Hálkem – a mezi nimi i Míla Kučera.

Kdykoliv padlo v Sobotce Mílovo jméno, hned následovalo: SUPové, Pardubice. Míla, vystudovaný divadelník, se totiž celoživotně věnoval především divadlu a uměleckému přednesu a jeho SUPové (Sdružení uměleckého přednesu Pardubice) dosahovali v letech 1970 – 1990 vynikajících úspěchů. To je také přivedlo mnohokrát na Šrámkovu Sobotku, kde obvykle „zápasili“ se Svitavskými o čest zahajovat Poetické odpoledne na zápraží Šolcova statku. Ale Míla toho pro Sobotku dělal daleko víc. Pomáhal při určování její koncepce i při organizaci, ochotně napsal do Zpravodaje Šrámkovy Sobotky, nestránil se ani večerních veselých posezení na Poště. A mezi SUPy si našel i svou Aničku, s níž vychoval tři syny.

Mílovi moc dlužíme. Mohl se věnovat divadelní dramaturgii, s níž po studiích začínal v Divadle Petra Bezruče v Ostravě, pracoval v královéhradeckém rozhlasu, ale stále se vracel k uměleckému přednesu, zprvu jako metodik pro amatérské divadlo krajského domu osvěty v Hradci Králové (odkud byl po roce 1968 vyhozen). Později učil na Základní umělecké škole v Pardubicích-Polabinách i na pardubické konservatoři.

Velká změna nastala v roce 1989. Míla se s elánem zapojil do veřejného života, pracoval na pardubickém magistrátu, byl režisérem a ředitelem Východočeského divadla, jako sociálně demokratický poslanec zasedl ve sněmovně, posléze se stal členem Rady pro rozhlasové a televizní vysílání a přednášel na katedře mediálních studií Univerzity Jana Amose Komenského. Byl rovněž aktivním členem Společnosti bratří Čapků atd.

Zdaleka jsme nevyčerpali vše, na čem se Míla podílel. A to ještě musíme odečíst posledních pět let života, kdy upoután na domácí lůžko a obětavou péčí rodiny trpěl těžkou nemocí.

Mílo, děkujeme za vše!

Karol Bílek

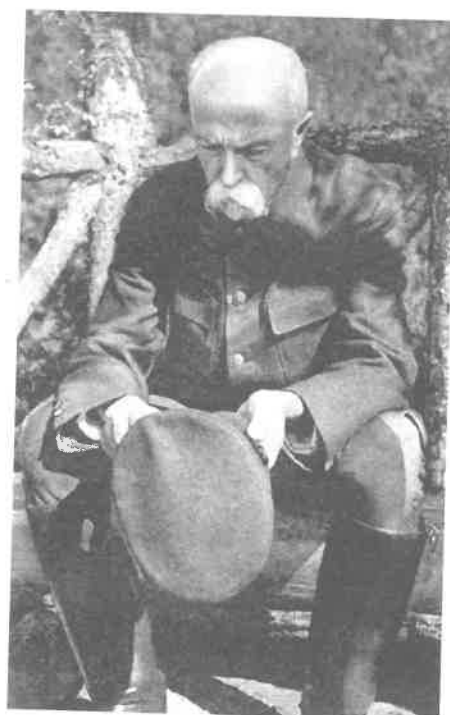
VZPOMÍNKA

Marie Keblová

*Kdyby náš tatíček
Masaryk žil,
hned by se rozhněval
ač dobrý byl.*

*Bičík by vytáhl z boty,
potrestal by všechny sloty.
Sešvihl by šmelináře
k tomu by přibral-všechny
ty lháře.*

*Však nechme tatíčka
pokojně spát
někdo to za něho
udělá rád.*

Fotografie byla použita z knihy Ano, Masaryk – Zdeňka Mahlera

KULTURNÍ A SPOLEČENSKÉ AKCE V SOBOTCE A OKOLÍ

13. 11. / 18:00 – přednáška – **Školení řidičů o pravidlech silničního provozu s vydáním osvědčení o jeho absolvování** – Muzeum F. Šrámka

15. 11. / 18:00 – beseda – **ČÍNSKÁ MEDICÍNA** – Muzeum F. Šrámka

1. 12. / 15:00 – Adventní koncert – **Swing Society** – zámek Humprecht

2. 12. / 15:00 – Adventní koncert – **K. Žmolíková** – zámek Humprecht; 17:00 – **Rozsvícení vánočního stromu s doprovodným programem** – náměstí v Sobotce

7. 12. – **Adventní čtení** – Městská knihovna F. Šrámka

9. 12. / 15:00 – pohádka pro děti – **Krakonoš** – Divadlo Solnice

14. 12. / 18:00 – **Věneček** – Sokolovna

15. 12. / 18:00 – **Adventní Studio Šrámkova domu** – Divadlo Solnice

16. 12. / 10:00 – **Živé jesličky** – náměstí v Sobotce

16:00 – **Adventní koncert – Pozdravení Jezulátka** – Ondřej Valenta – varhany, Eliška Josifová – zpěv – kostel sv. Maří Magdalény v Sobotce

VÝSTAVY

Městská knihovna F. Šrámka v Sobotce – **Obrazy Jarmily Jakubcové.**

Hry s písmem. Výstava Exlibris výtvarnice a sběratelky Marie Rumlarové.

Obě výstavy trvají do 16. listopadu

S O B O T K A

Předměty vydané MKS Sobotka a Městem Sobotka u příležitosti 520. výročí povýšení Sobotky na město.
K dostání v Informačním centru Sobotka.

Mediabox spol. s r. o.

Městská knihovna Fráni Šrámka v Sobotce srdečně zve na

KURZ PATCHWORKU

PRO ZAČÁTEČNÍKY

Patchwork je stará technika šití dek, přehozů, tašek či polštářů. V kurzu se seznámíte s jeho základy, naučíte se tvořit šit a zvládnete několik různých metod skládání a kombinování látek.

Lektorkou nám bude paní Jarmila Ouhřabková, členka Klubu patchwork Semily a okolí.

Začínáme ve čtvrtek 25. října 2018 v 17:00 hod.

Kurz bude probíhat každý druhý čtvrtek v Městské knihovně Fráni Šrámka v Sobotce v době od 17:00 do 19:00 hod.

Více informací u knihovnice M. Šrátové.

Městská knihovna Fráni Šrámka, nám. Míru 4, 507 43 Sobotka
Tel: 493 571 110 / Email: knihovna@sobotka.cz / www.knihovnasobotka.cz

**OSLAVY 100 LET
REPUBLIKY V SOBOTCE**

11. 10. 2018
18:00 | sál Spořitelny v Sobotce
Beseda s novinářem a historikem Petrem Zidkem o Haně Benešové

19. 10. 2018
20:00 | Sokolovna Sobotka
Společenský večer v prvoprepublikovém stylu
hraje: Orchestr Jindřicha Bady
vstupné: 100 Kč, předprodej v MIC

25. 10. 2018
10:00 | ZŠ Sobotka
Beseda s prom. historikem K. Bílkem
k letošním významným historickým výročí
16:00 | Slavnostní otevření naučné stezky
„Sobotecká zastavení“ u kostela sv. Maří Magdaleny
17:00 | zasazení Lípy republiky v parku za MěÚ

26. 10. 2018
17:00 | zámek Humprecht
Literární hudební pořad Na vzestupu aneb Listování nejen
soboteckou historií. Zazní skladby J. Ježka a K. Hašlera.

27. 10. 2018
15:30 | sál Spořitelny
Události roku 1918 nejen na Sobotecku
Přednáška předsedy Sdružení historiků ČR
prof. Jiřího Kociana
17:00 | u soboteckého hřbitova
Slavnostní odhalení pamětní desky padlých legionářů
Slavnostní ohňostroj 520 světél pro Sobotku.

20. 11. 2018
18:00 | sál Spořitelny
Koncert ZUŠ - „Písníčka v nás“
Koncert ke 100. výročí vzniku republiky a 30. výročí
vzniku sobotecké pobočky ZUŠ J. B. Foerstera Jičín

MĚSTO SOBOTKA A ZÁMEK HUMPRECHT 2018

Na vzestupu

aneb

Listování nejen soboteckou historií

pořad ke 100. výročí
vzniku samostatné republikyv pátek 26. 10. 2018 v 17 hodin
na zámku HumprechtuÚčinkují Jiří Bíma a Vojtěch Kuchař
Hudba Jaroslava Ježka a Karla Hašlera v podání

Ensemble Talia

Veronika Vildmanová - zpěv

Jitka Břízová - housle

Monika Chmelařová - klavír

Jana Vávrová - fagot

a jako host Michal Jermář - saxofon

Dramaturgie pořadu a scénář

Dagmar Faměrová

WWW.HUMPRECHT.CZ

PRODEJ SLEPIČEK

Červený Hrádek prodává slepičky Tetra hnědá, Dominant
ve všech barvách a slepičky Green Shell - typu Araukana.

Stáří 14 – 19 týdnů, cena 159 – 195,- Kč/ks.

Prodej: 20. října a 25. listopadu 2018

Sobotka – u vlak. nádraží – 15.20 hod.

Výkup králíčích kožek – cena dle poptávky.

Info: Po–Pá 9.00–16.00 hod.

Tel.: 601 576 270, 728 605 840

www.drubezcervenyhradek.cz

Zpravodaj Šrámkovy Sobotky – vydává MĚSTSKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO SOBOTKA, nám. Míru 3, 507 43 Sobotka
tel.: 493 571 618; e-mail: mks@sobotka.cz, www.sobotka.cz. Odpovědná redaktorka: Pavlína Havlová, redakční rada: Karol Bílek,
Jan Janatka, Marie Sekerová, Magdaléna Šrůtová, Radka Vokounová. Externí spolupracovníci Lubor Jenček ml., Ilona Jalovecká.
Grafická úprava a tisk: MS Polygrafie s. r. o., Horka 35, 294 01 Bakov nad Jizerou, www.mspolygrafie.cz.
Uveřejněné příspěvky nemusí vyjadřovat názory redakční rady Zpravodaje. Za věcnou správnost odpovídají autoři příspěvků.
ISSN 12 12 – 7906; MK ČR E 11563. Uzávěrka dalšího čísla 26. 11. 2018.